

Yunby

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΑΛΗΘΕΙΑ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ

ΕΤΟΣ ΚΒ'

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ, 23 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1902

ΑΡΙΘ. 47

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

καθ' ὅλον τὸ ὀθωμαν. κράτος μετζίτια ἀργ. 8
διὰ τὸν κατώτερον κλήρον καὶ τοὺς δημοδιδασκ. 3
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φράγκα χρυσᾷ . . . 25
Ἡ συνδρομὴ προκαταβάλλεται
ἀποστελλομένη πρὸς τὸν ταμίαν.

ΔΙΕΥΘΥΝΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

+ Ὁ Μητροπολ. Βοδενῶν ΝΙΚΟΛΗΜΟΣ (πρόεδρος)
+ Ὁ Μ. Πρωτοδύγκελλος ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ (ταμίας)
+ Ὁ Ἀρχιεραρχιεπὶ τῆς Ἱ. Συνόδου ΓΕΝΝΑΔΙΟΣ

Ἐπίτιμος διευθυντὴς καὶ συντάκτης ὁ Μ. χαρτοφύλαξ καὶ χρονογράφος τῆς τοῦ Χρ. Μ. Ἐκκλησίας Μ. Ι. ΓΕΔΕΩΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Αἱ μεταρρυθμίσεις — Καθηκόντων ἀντίληψις — Τὸ κύρος
τῶν ἀγγλικῶν χειροτονιῶν ἐξ ἐπόψεως ὀρθοδόξου — Περὶ τῆς ἡθι-
κῆς ἀγωγῆς ἐν γένει καὶ παιδαγωγίας — Ἡ γούμενοι Καμαριωτί-
σης — Ἐκκλησιαστικὰ χρονικά — Κοινοποιήσεις — Παράρτημα:
«Εὐαγγελικὰ διδάγματα».

ΑΙ ΜΕΤΑΡΡΥΘΜΙΣΕΙΣ

Τὴν ἐπίσημον ἀνακοίνωσιν περὶ τῶν εἰς
τάς εὐρωπαϊκὰς ἐπαρχίας τοῦ κράτους εἰ-
σαγομένων μεταρρυθμίσεων, τὴν ἐν ταῖς ἐφη-
μερίσι τῆς ἡμετέρας πόλεως ἐκδοθεῖσαν, ὁ
ἀναγνώστης εὐρίσκει ἐν ταῖς πρώταις στή-
λαις τοῦ μετὰ χεῖρας φύλλου. Λογάδες τοῦ
κλήρου καὶ τοῦ λαοῦ καὶ οἱ ὑπὸ τὸ κραταιὸν
διατελοῦντες σκῆπτρον τοῦ Μεγαλειστάτου
ἡμῶν Ἀνακτος Σουλτάν Ἀβδούλ Χαμίτ
Χάν ἐφένδου ἡμῶν βλέπουσιν ἤδη πραγμα-
τοποιουμένας τὰς ἐπισήμους καὶ βασιλικὰς
ἐπαγγελίας, ἃς πρὸ δύο μόλις ἐβδομάδων
ἠυδόκησε νὰ διαβιβάσῃ αὐτοῖς διὰ τῶν πνευ-
ματικῶν αὐτῶν [ἀρχηγῶν ἐν τῇ πρὸς τὸν
παναγιώτατον οἰκουμενικὸν πατριάρχην ἀν-
τιφωνήσῃ. Ἡ νυχθήμερος ὑπὲρ τῶν πιστῶν
Αὐτοῦ ὑπηκόων πατρικὴ μέριμνα τῆς Α.Α.
Μεγαλειότητος ἐκδηλοῦται καὶ πάλιν διὰ
τῆς ἐπισήμου γνωστοποιήσεως ταύτης, ἥς
ἐκάστη τῶν διατάξεων ἐφαρμοζομένη θέλει

συντελέσει πρὸς βελτίωσιν τῆς οἰκονομικῆς,
ἐκπαιδευτικῆς, διοικητικῆς, ἀστυνομικῆς καὶ
δικαστικῆς δράσεως ἐν ταῖς εὐρωπαϊκαῖς
ἐπαρχίαις τοῦ κράτους.

Ἐν τῇ συνέσει Αὐτοῦ ὁ φιλόλαος Ἀναξ
διείδε τί τὸ βελτιοῦν τὴν κατάστασιν, καὶ
διατάξας, ἐν τῇ πατρικῇ ὑπὲρ πάντων μερί-
μνῃ, τὰ θέοντα, θέλει ἐπιβλέπει διὰ τῶν ἐπὶ
τούτῳ τεταγμένων λειτουργῶν τοῦ κράτους
τὴν ἐκτέλεσιν αὐτῶν. Οἱ ὁμόδοξοι πάντες
καὶ οἱ ὁμογενεῖς, ἐν τῇ πραγματοποιήσει κεδ-
νῶν αὐτοκρατορικῶν βουλευμάτων ὑπὲρ ἡθι-
κῆς καὶ ὑλικῆς προαγωγῆς ἧς οἰκοῦσι χώρας
οὐδὲν ἕτερον ἔχουσιν ἀντίδωρον χορηγῆσαι
τῶν εὐμενῶς χορηγουμένων ἢ τὴν πιστὴν
ἀφοσίωσιν καὶ τὰς διηνεκεῖς εὐχὰς πρὸς τὸν
οὐράνιον βασιλέα, ἵνα καταπέμψῃ ἄνωθεν
Αὐτῷ μακρότητα ἡμερῶν καὶ βούλας ἐμ-
πνέῃ ἀγαθὰς ἀείποτε ὑπὲρ τῶν Αὐτῷ ἀφω-
σιωμένων. Ἡδὴ λαμβάνουσι γνῶσιν διατά-
ξεων ἀσφαλῶν ὑπὲρ τῆς ἀσφαλείας αὐτῶν
καὶ τῆς ἀμερολήπτου καὶ βεβαίας ἀπονομῆς
τῆς δικαιοσύνης καὶ τῆς ἐπιεικοῦς τῶν ὀφει-
λομένων φόρων εἰσπράξεως, καὶ τῆς διαδό-
σεως τοῦ φωτὸς τῶν γραμμάτων καὶ τῶν
ἐπιστημῶν διὰ συστάσεως σχολείων προκα-
ταρκτικῶν τε καὶ γυμνασίων παρὰ μουσουλ-
μανικαῖς καὶ μὴ μουσουλμανικαῖς κοινότησι.

Νέον ούτω στάδιον ἐνεργείας πρόκειται πολλοῖς τῶν ὁμογενῶν διορισθησομένοις ἐν ὑπηρεσίαις σπουδαίαις ἀναλόγως τῆς ἱκανότητος καὶ τῶν γνώσεων αὐτῶν. Ἐλπίζομεν ὅτι οἱ τοιοῦτοι, συνειδότες πόσῳ μεγάλην εὐθύνην ἀπέναντι τοῦ φιλολάου Ἀνακτος καὶ τῆς συνειδήσεως αὐτῶν ἀναλαμβάνουσι νῦν, θέλουσι προθυμηθῇ ν' ἀποδείξωσιν ἑαυτοὺς ἀμερολήπτους ἐκτελεστάς ὑψηλῶν καὶ φιλολάων πόθων. Ὅργανα δὲ πιστὰ γενήσονται τῆς ἐκτελέσεως τῶν περιφραδῶς ἀποφασισθέντων ἐὰν καὶ διαρκῶς ἔχωσιν ἐν νῷ ὅτι τοὺς ἡμετέρους ἐπὶ γῆς ὑπὲρ τοῦ πλησίον ἀγῶνας, οὐράνιος ἄνωθεν ἀθλοθέτης ἐστὶν ὁ βραβεύων. Αὐτὸς ἐκζητήσει λόγον πεπραγμένων ἀπὸ παντὸς δημοσίαν ἀρχὴν διαχειριζομένου, ὅστις ὑπηρετῶν τοῖς συμφέρουσι τοῦ κράτους δεῖον νὰ μὴ ἐπιλανθάνηται καὶ τῶν συμφερόντων τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ ἔθνους, εἰς ὃ ἀνήκει, γινώσκων ἐκείνην τε καὶ τοῦτο τῆς προστασίας τῶν εὐκλεῶν Σουλτάνων ἀπὸ ἐκατονταετηρίδων ἀξιοῦμενα.

«Μέλημα κυριώτατον τῆς Α. Α. Μ. τοῦ Σουλτάνου, τοῦ σεπτοῦ ἡμῶν κυριάρχου, τυγχάνει ὅπως ἀπανταχοῦ τῶν αὐτοκρατορικῶν ἐπαρχιῶν ἐκτελῶνται τὰ ἀπαιτούμενα πρὸς συντήρησιν τῆς τάξεως καὶ ἡσυχίας, ὅπως πᾶσαι αἱ τάξεις καὶ τὰ ἄτομα τῶν αὐτοκρατορικῶν ὑπηκόων ἐπωφελοῦμενα ἐκ τοῦ συστήματος τῆς δημοσίας ἐκπαιδεύσεως καὶ τῶν κανόνων τῆς πολιτικῆς εὐπορίας ἐπαυξήσωσι τὴν εὐημερίαν αὐτῶν καὶ ὅπως διεξάγονται ἐν πλήρει τάξει ἢ τε ἀπονομῇ τῆς δικαιοσύνης ἐν τοῖς δικαστηρίοις καὶ αἱ ὑποθέσεις ἐν πᾶσι τοῖς κλάδοις τῆς διοικήσεως.

Ὅθεν ὡς ἐν τῶν μέτρων τῆς πραγματώσεως τῶν σπουδαίων τούτων καὶ ὑψηλῶν βουλῶν, ἀποφάσκει τοῦ ὑπουργικοῦ συμβουλίου, ὑποβληθείσῃ εἰς τὴν αὐτοκρατορικὴν ἐπικύρωσιν, ἐξεδόθη αὐτοκρατορικὸν διάταγμα ὁρίζον τὰ ἑξῆς :

Πρὸς περιφρούρησιν τῆς τάξεως καὶ ἡσυχίας ἐν ταῖς ἐπαρχίαις τῆς εὐρωπαϊκῆς Τουρκίας θὰ ἐρισθῇ ἐπαρκὴς ἀρμοδιότης τοῖς νομάρχαις.

Ἡ χωροφυλακὴ θὰ καταρτίζεται ἐκ Μωαμεθανῶν καὶ Χριστιανῶν κατὰ τὴν ἀναγκαίαν ἀναλογίαν· οἱ χωροφύλακες κατὰ τὸν διορισμὸν αὐτῶν θὰ ὀρκίζονται συνωδὰ τοῖς νόμοις· ἐκ τῶν μωαμεθανῶν τῶν προσληφθησομένων εἰς τὰς τάξεις τῆς

χωροφυλακῆς θὰ προτιμῶνται ὅσοι ὑπηρετήσαντες ἐν τῷ στρατῷ δὲν ὑπέστησαν ποινὴν κατὰ τὸ διάστημα τῆς θητείας αὐτῶν· οἱ δὲ λοιποὶ, εἴτε Μωαμεθανοὶ εἴτε Χριστιανοί, οἱ χρησιμοποίηθσομένοι ἐν ταῖς τάξεσι τῆς χωροφυλακῆς, δεῖον νὰ ᾧσι καλῆς διαγωγῆς, μὴ ὑποστάντες ποινὴν· τῶν ἀρχηγῶν καὶ ἀξιωματικῶν τῆς χωροφυλακῆς, ὡς καὶ τῶν διευθυντῶν τῆς ἀστυνομίας καὶ ὑπαστυνόμων ἢ ἐκλογῆ καὶ μεταβολῇ θὰ ἐνεργῇται ὑπὸ τῶν ἀρμοδίων τμημάτων τῇ γνωμοδοτήσει καὶ τῶν νομαρχῶν.

Οἱ ἀστυνόμοι καὶ ἀστυνομικοὶ πράκτορες λαμβανόμενοι ἐπίσης ἐκ Μωαμεθανῶν καὶ Χριστιανῶν θὰ ὀρκίζονται κατὰ νόμον ἐν καιρῷ τοῦ διορισμοῦ των, ὀφείλουσι δὲ νὰ ᾧσιν ἐκ τῶν ἐντίμων καὶ ἀκεραίων καὶ μὴ ὑποστάντων ποινὴν καὶ γινωσκόντων νὰ ἀναγινώσκωσι καὶ γράφωσι τουρκιστί· οἱ ἐκ τῶν Μωαμεθανῶν τὰ προσόντα ταῦτα ἔχοντες καὶ ὑπηρετήσαντες ἐν τῷ στρατῷ θὰ θεωρῶνται προτιμητέοι κατὰ τὴν ἐκλογὴν.

Εἰ καὶ πρὸς συμπλήρωσιν τῶν μέσων τῆς τε προαγωγῆς τῆς γεωργίας καὶ βιομηχανίας καὶ τῶν δημοσίων ἔργων, ὡς καὶ τῆς διαδόσεως τῆς δημοσίας ἐκπαιδεύσεως μεριμνῶσι καὶ οἱ νομάρχαι, ἐν τούτοις παρ' ἐκάστῳ τῶν νομαρχῶν θὰ διορίζεται εἰς διευθυντῆς τῶν δημοσίων ἔργων. Τοῦ ἐν ἰσχύι συστήματος τῆς προσωπικῆς ἐργασίας διὰ τὴν ἔδοποιαν διατηρουμένου, θὰ ἀφιερῶται τὸ ἐν πέμπτον τῶν γενικῶν προσόδων ἐκάστου νομοῦ εἰς κατασκευὴν δημοσίων ἔργων.

Τὸ ἐκπαιδευτικὸν σύστημα θὰ ὑπάγῃται εἰς τὸ πρόγραμμα τῶν μαθημάτων, τὸ ὑπὸ τοῦ ὑπουργείου τῆς παιδείας κατεστρωμμένον· ἐν τοῖς χωρίοις, τοῖς περιέχουσιν 50 οἰκίας καὶ πλέον, στερουμένοις δὲ σχολείων, θὰ ἰδρύωνται καὶ ἀνοίγωνται προκαταρκτικαὶ σχολαί, ἐν ταῖς ὑποδιοικήσεσι προκαταρκτικαὶ σχολαὶ καὶ σχολαρχεῖα (ρουσδιέ), ἐν δὲ ταῖς ἑδραῖς τῶν διοικήσεων καὶ νομῶν αἱ προκαταρκτικαὶ σχολαὶ καὶ τὰ μικτὰ γυμνάσια (ἰδαδιέ) θὰ ἰδρύωνται καὶ θὰ πληθύνωνται. Διὰ τῆς δαπάνης τῆς δημοσίας ἐκπαιδεύσεως ἐκάστου νομοῦ θὰ ἀφιερῶνται τὰ δύο τρίτα τοῦ ἐν τῷ νομῷ ἐκείνῳ εἰσπραττομένου ἀναλόγου τῆς δημοσίας ἐκπαιδεύσεως, τὸ δὲ ὑπόλοιπον ἐν τρίτον διὰ τὰς ἐν τῇ πρωτεύουσῃ τοῦ κράτους ἀνωτέρας σχολάς.

Διευθυντῆς τῆς παιδείας καὶ τῆς γεωργίας θὰ διορισθῇ παρ' ἐκάστη νομαρχία, ὅπου δὲν ὑπάρχουσι τοιοῦτοι.

Πρὸς καλὴν διεξαγωγὴν τῶν διοικητικῶν ὑποθέσεων ἐν τῇ ἑῷ ἐκάστου νομοῦ σχηματισθῇται

υποδιοικήσεις (κατ'μακαμλίκ) διοικοῦσα τὰς ὑποθέσεις τοῦ κεντρικοῦ καζά. Αἱ ξέναι ὑποθέσεις θὰ διεξάγονται ὡς καὶ πρότερον ὑπὸ τὴν εὐθύνην τῶν νομαρχῶν· θὰ ὑπάρχωσι δὲ ἐν τῇ ἀκολουθίᾳ αὐτῶν διευθύνται μετὰ διερμηνέων τῶν ξένων ὑποθέσεων, εἰδόμενοι μὲν τοῦ διεθνoῦς δικαίου, τῶν διατάξεων τῶν συνθηκῶν καὶ τῶν ἐξωτερικῶν διατυπώσεων, ἐκλεγόμενοι δὲ ὑπὸ τοῦ ὑπουργείου τῶν ἐσωτερικῶν· δεόν ὅμως προηγουμένως νὰ ἐπιβεβαιωθῶσι ὑπὸ τοῦ ὑπουργείου τῶν ἐξωτερικῶν ὅτι οἱ διευθύνται τῶν ξένων ὑποθέσεων καὶ οἱ τῶν νομῶν διερμηνεῖς ἐκτελούνται τὰς ἀπαιτούμενας γνώσεις. Οἱ νομαρχαὶ θὰ προσέχωσιν ὅπως οἱ ἐν τοῖς νομοῖς ἐκλεγόμενοι καὶ διοριζόμενοι ὑπάλληλοι ὅσιν ἱκανοί· τὰ δὲ ἔγγραφα τὰ εἰς τὴν ἐπιτροπὴν τῶν διοικητικῶν ὑπαλλήλων παραπεμπόμενα περὶ τῆς ἐκλογῆς τῶν διοικητῶν (μουτεσαρρίφ) καὶ βοηθῶν τῶν νομαρχῶν καὶ γραμματέων καὶ ὑποδιοικητῶν καὶ ἄλλων ὑπαλλήλων θὰ μελετῶνται ὑπὸ τῆς ἐπιτροπῆς καὶ θὰ ἐκτελῶνται τὰ δέοντα ζητούμενης καὶ τῆς γνώμης τῶν νομαρχῶν.

Ὅπου δὲν ὑπάρχουσι τακτικὰ δικαστήρια θὰ συνιστῶνται τοιαῦτα συνωδὰ τῷ περὶ δικαστηρίων νόμῳ. Καταργεῖται τὸ νῦν ἐν ἰσχύει γενικὸν σύστημα τῆς ἐκλογῆς τῶν μελῶν τοῦ δικαστηρίου, θὰ ἐκλέγονται δὲ, ὡς καὶ πρότερον, ὑπὸ τοῦ ὑπουργείου τῆς δικαιοσύνης τὰ μέλη τοῦ δικαστηρίου κατὰ τὸ ἥμισυ ἐκ Μωαμεθανῶν καὶ μὴ Μωαμεθανῶν. Μέλη τῶν δικαστηρίων ἐκλέγονται οἱ ἐν τῷ δικαστικῷ σταδίῳ μορφωθέντες ἐπὶ τῷ ὅρῳ τῆς προτιμῆσεως τῶν ἀποφοίτων τῆς νομικῆς σχολῆς. Τὰ πρωτοδικεῖα, τὰ ἐν ταῖς ὑποδιοικήσεσι θεωροῦνται πολιτικὰ καὶ ποινικὰς ὑποθέσεις, θὰ διαιρεθῶσιν, ὡς συμβαίνει ἐν ταῖς διοικήσεσι καὶ ἐν τισὶ τῶν ὑποδιοικήσεων εἰς τμήμα πολιτικόν, οὗτινος ἡ προεδρεία θὰ παραμείνῃ εἰς τοὺς ἱεροδίκας, καὶ εἰς τμήμα ποινικόν, οὗτινος ἰδιαιτέρος πρόεδρος καὶ ἀντεισαγγελεὺς καὶ ἀνακριτὴς θὰ διορίζεται ἐκ τῶν ἐν τῷ δικαστικῷ σταδίῳ μορφωθέντων. Διατηρεῖται ὁ νόμος καθ' ὃν τὰ δικαστήριά εἰσιν ἀνεξάρτητα κατὰ τὴν ἐτυμηγορίαν καὶ ἀνεπηρέαστα ἀπὸ ἀναμιξεως· ἐν ᾗ δὲ περιπτώσει οἱ δικασταὶ καὶ δικαστικοὶ ὑπάλληλοι φωραθῶσι ἐνεργοῦντες παρὰ τὸν νόμον καὶ τὴν εὐθύτητα, τότε οἱ νομαρχαὶ καὶ ὁ γενικὸς ἐπόπτης, οὗ ὁ τρόπος τοῦ διορισμοῦ δηλοῦται κατωτέρω, θὰ ἀναφέρωσιν εὐθὺς τὸ πρᾶγμα εἰς τὸ ὑπουργεῖον τῆς δικαιοσύνης, ὅπου ἀναλόγως τῆς ἀνάγκης οἱ τοιοῦτοι ἢ ἀμέσως θὰ ἀπομακρύνωνται παραπεμπόμενοι εἰς δίκην, ἢ μετὰ συμ-

πλήρωσιν τῶν ἐξακριβώσεων, τῶν παρανομιῶν ἀποδεικνυμένων, θὰ παύωνται, ἐπίσης παραπεμπόμενοι εἰς δίκην.

Ἡ ἐκτέλεσις τῶν διατάξεων τούτων ἀνήκει τοῖς νομαρχαῖς.

Διορίζεται δὲ ἐκ τῶν ἐχόντων βαθμὸν βεζύρου ἐν πρόσωπον ὡς γενικὸς ἐπόπτης, ὅστις συμπαραστατούμενος ὑπὸ πολιτικοῦ καὶ στρατιωτικοῦ ὑπαλλήλου, θὰ ἔχῃ καθήκοντα α) νὰ ἐνεργῇ τὴν ἐφαρμογὴν τῶν εἰρημένων· β) νὰ ὑπομιμνήσκῃ τοὺς νομαρχας, ἂν τυχὸν παρατηρῇ ἀνεφαρμόστους τινὰς τῶν ἐν λόγῳ διατάξεων, γνωστοποιῶν συνάμα εἰς τὴν Ὑψ. Πύλιν· γ) νὰ ἐπιθεωρῇ τῶν νομαρχιῶν τὰς διοικητικὰς καὶ οἰκονομικὰς ὑποθέσεις καὶ τοὺς λοιποὺς τῆς διοικήσεως κλάδους καὶ, ἂν ὑπάρχωσι τὰ χρήζοντα βελτιώσεως, νὰ ἀναφέρῃ ταῦτα εἰς τὴν Ὑ. Πύλιν· δ) νὰ παύῃ μετὰ σύσκεψιν μετὰ τῶν νομαρχῶν τοὺς ἐκ τῶν ὑπαλλήλων παυτέους ἢ ἀντικαταστατέους καὶ νὰ ἐνεργῇ τὴν εἰς τὸ ἀρμόδιον δικαστήριον παραπομπὴν τῶν ὑπαλλήλων, ὧν αἱ πράξεις συνεπάγονται τοιοῦτον μέτρον, καὶ, ἂν ἐξ αὐτῶν ὑπάρχωσι τινες αὐτοκρατορικῶς διατάγματα διωρισμένοι, νὰ ὑποδεικνύῃ τῇ Ὑ. Πύλιν τοὺς εἰς ἀντικατάστασιν αὐτῶν καταλλήλους πρὸς ἐκλογὴν καὶ διορισμόν.

Ἐν τῇ Ὑ. Πύλιν συνιστᾶται ἐπιτροπὴ ἀποτελούμενη ὑπὸ ἐνὸς προέδρου καὶ τριῶν μελῶν, ἧτις θὰ εἶναι ἡ ἀρμοδία ἀρχὴ ὅπως μελετᾷ τὰ εἰς τὴν Ὑ. Πύλιν διαβιβασόμενας ἐκθέσεις περὶ τε τῶν ἐνεργειῶν τῶν νομαρχῶν, τῶν σχετικῶν πρὸς τὰς ἀνωτέρω διατάξεις, καὶ περὶ τῶν ἐπιθεωρήσεων τοῦ γενικοῦ ἐπόπτου, ὅπως ἀνταποκρίνηται πρὸς τὸν γεν. ἐπόπτην καὶ ἀνακοινοῖ ἄνευ ἀναβολῆς εἰς τὴν Μ. Βεζυρείαν τὰς ἀποφάσεις αὐτῆς.

Συνωδὰ τῷ αὐτοκρατορικῷ τούτῳ διατάγματι ἐξετελέσθησαν τὰ δέοντα.

ΚΑΘΗΚΟΝΤΩΝ ΑΝΤΙΛΗΨΙΣ

διάφορος ἐνέπνευσε τοὺς ἐν τῇ «Καθολικῇ Ἐπιθεωρήσει» τῆς Σύρου γράψαντας ἐν τῷ 2 ἀριθμῷ αὐτῆς ἐπὶ τῆς περὶ ξένων σχολῶν πατριαρχικῆς ἐγκυκλίου. Μεθ' ὅλην τὴν λεπτότητα τῶν γραφόντων, παρατηροῦμεν αὐτοῖς ὅτι παραδόξως τὸν ἐκπληροῦντα τὸ καθήκον αὐτοῦ πρὸς τὸ ἔθνος, οὗ προΐσταται, παριστῶσιν ὡς, ἐπὶ τῇ τοῦ καθήκοντος ἐκπληρώσει, καταβαίνοντα ἀπὸ τοῦ ὕψους, εἰς ὃ ἀνεβίβασεν αὐτὸν ἡ κοινὴ γνώ-

μη τοῦ σύμπαντος κόσμου· καὶ ἔτι παράξενον ὅτι τὴν τοιαύτην ἀρχὴν ὁ σεμνὸς ὄμιλος τῶν τοῦ περιοδικοῦ τούτου συντακτῶν τίθησι βάσιν τινὰ τῆς ἀναιρέσεως τῆς ἐγκυκλίου. Λυπούμεθα ὅτι κρίνονται τοιοῦτοτρόπως οἱ συνιστῶντες τοῖς ὑπ' αὐτῶν ποιμαινομένοις ἐμμονὴν εἰς τὰς πατρίους παραδόσεις, οἱ συμβουλευόντες αὐτοῖς ὅπως ἀποφεύγωσι πᾶν ὅπερ οὐ παρελάβομεν ἀπὸ πατέρων εὐσεβῶν, οἱ νοθετοῦντες ὅπως ἐν τοῖς σχολείοις τῶν παρ' ἡμῖν ὀρθοδόξων κοινοτήτων ἀποστέλλωσιν οἱ ὁμογενεῖς τὰ τέκνα αὐτῶν πρὸς ἐκπαίδευσιν καὶ θρησκευτικὴν ἀγωγὴν, ταῦτα προτιμῶντες τῶν ἐν Ἀνατολῇ ξένων σχολῶν.

Ἡ ἀποδοκιμασία τῆς πατριαρχ. ἐγκυκλίου γίνεται διὰ δύο λόγους βεβαίως, οὓς οὐδαμῶς ἀποκρύπτουσιν οἱ γράφοντες· ὁ μὲν τούτων ἀποβάλλει εἰς τὴν μομφὴν τοῦ ἐν τοῖς ξένοις σχολείοις τελουμένου προσηλυτισμοῦ, καὶ, δυστυχῶς, τὴν τοιαύτην μομφὴν ἀντὶ νὰ ἀναιρέσωσιν ἐπιβεβαιώσῃ σαφέστατα· καὶ, ὅταν οὕτως ἀποδεικνύηται ὁ προσηλυτισμὸς ἐνεργούμενος, ἡ Καθολικὴ Ἐπιθεώρησις τῆς Σύρου ἢ τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἐξ ἧς διευθύνεται τὸ περιοδικόν, οὐδαμῶς ἔχει δίκαιον ἵνα ἐπιτεθῇ κατὰ τῆς ἐγκυκλίου καὶ τῶν ἀπολυσάντων αὐτὴν· δύναται νὰ φρονῇ, καθὼς Καθολικὴ, ὅτι τὰ ὑπὸ τῶν καθολικῶν μοναχικῶν ταγμάτων διευθυνόμενα σχολεῖα λειτουργοῦσι κάλλιστα. Ἀλλ' ἂν οἱ συντηροῦντες τὰ σχολεῖα τῶν ὀρθοδόξων φρονῶσιν ἐπίσης ὅτι ταῦτά εἰσιν ἄριστα καὶ τὰ μόνον δυνάμενα χορηγῆσαι τὴν πάτριον παιδευσιν ἀνεπηρέαστον, ἐθνοπρεπῆ καὶ χριστιανικὴν, οὐδαμῶς ἀπατώνται. Εὐρωπαῖος διπλωμάτης ἢ δημοσιογράφος, ὡς λέγουσι, γράφων ἐν τῇ «Βερολινεῖᾳ Ἡμερησίᾳ» περὶ τῶν μέσων, ἅτινα διατιθέασιν τὰ εὐρωπαϊκὰ ἔθνη πρὸς διάδοσιν ἐν Ἀνατολῇ τοῦ πολιτισμοῦ αὐτῶν, καὶ κυριώτερον τοιοῦτο μέσον εὐρίσκων τὰ σχολεῖα, παρατηρεῖ καὶ αὐτὸς ὅτι πρὸ πεντηκονταετίας περίπου τὰ τῆς παιδείας ἐν Ἀνατολῇ διέκειντο μὲν ἐν κακῇ καταστάσει, μόνον δ' ἰδρύματα παιδευτικὰ ἦσαν ἐν τῷ τουρκικῷ κράτει τὰ ὑπὸ μοναχικῶν καθολικῶν ταγμάτων καὶ προτεσταντικῶν ἱεραποστολῶν διατηρούμενα σχολεῖα· «ἀλλ' ἤδη τὰ πράγματα μεγάλῃν ὑπέστησαν μεταβολὴν ὑπὸ τὴν ἐποψὴν ταύτην, ἀφότου αἱ πλεῖσται τῶν ἐν Ἀνατολῇ ἐθνικοτήτων κατήρτισαν ἴδιον ἐκάστη σύστημα ἐκπαιδεύσεως, Ἕλληνες δὲ καὶ ἀρμένιοι, αἱ δύο δὴλον οὖν ἐπικρατέστεραι ἐν τῷ χρι-

στιανικῷ τῆς Ἀνατολῆς πληθυσμῷ ἐθνότητες· ἔχουσι νῦν ἴδια σχολεῖα πανταχοῦ, λειτουργοῦντα καλῶς». Ἐὰν δὲ ἐν τοῖς σχολείοις τούτοις ἐκάστη τῶν ἐν τῷ τουρκικῷ κράτει ἐθνικοτήτων θεωρῇ καθῆκον τὴν διδασκαλίαν τοῦ ἰδίου δόγματος τῆς τε γλώσσης καὶ τῆς ἱστορίας αὐτῆς καὶ τῆς ὑπὸ πᾶσαν ἐποψὴν γνώσεως τῶν χωρῶν, ἃς οἰκοῦμεν, πρέπει νὰ ἐπιβάλλῃ μὲν τὴν εἰς τὰς ἰδίας σχολὰς φοίτησιν, νὰ ἀποτρέπῃ δὲ ἀπὸ φοιτήσεως εἰς σχολὰς ξένας, ὅπου οὔτε αὕτη οὔτε ἐκείνη διδάσκεται, ἢ, ἂν διδάσκηται, ἡ διδασκαλία παρέχεται μετὰ τοσαύτης ἀνακριθείας καὶ γλισχρότητος, ὥστε ἰσοῦται τῷ μηδενί.

Οὔτε ἡ Καθολικὴ τῆς Σύρου, οὔτε αὐτοὶ οἱ ἐν τῇ «Terre Sainte» τῶν Παρισίων τοσοῦτον ἀγενῶς καὶ σκαιῶς γράφοντες, ὥστε ν' ἀποκλείωσι τὴν μετ' αὐτῶν λογικὴν καὶ εὐγενῆ συζήτησιν, οὐδαμῶς δύνανται ν' ἀρνηθῶσιν ὅτι χωλαίνει λίαν ἐξόχως ἡ ἐν ταῖς καθολικαῖς ἐν Ἀνατολῇ σχολαῖς διδασκαλία τῆς ἑλληνικῆς ἱστορίας καὶ γλώσσης καὶ τῆς γεωγραφίας ἡμῶν, ἐνῶ διδάσκεται λίαν καλῶς ἡ γαλλικὴ ἢ ἡ ἰταλικὴ, ἢ τε ἱστορία καὶ γεωγραφία χωρῶν καὶ κρατῶν πολλῶ μακρὰν ἡμῶν κειμένων, ἐν αἷς οὐδὲ τὸ ἑκατοστὸν βεβαίως πρόκειται νὰ ζήσῃ τῶν ἐν ταῖς σχολαῖς ταύταις σπουδαζόντων ἐλλήνων μαθητῶν. Νομίζουσι δὲ ἄρα γε οἱ εὐγενεῖς συνάδελφοι ὅτι ἡ γινομένη τοιοῦτοτρόπως διαπαιδαγώγησις διαφέρει τοῦ λαθραίου προσηλυτισμοῦ; Εὐτυχῶς, καὶ αὐτὴ ἡ σύνταξις τοῦ «Βησσαρίωνος», περιοδικοῦ ἐκδιδομένου παρὰ τὸ Βατικανὸν ὑπ' αὐτὰς τὰς ὄψεις καὶ τὴν εὐλογίαν τοῦ ἀγιωτάτου πάπα τῆς πρεσβυτέρας Ρώμης, φαίνεται πως συναισθανομένη τὸ ἀδίκημα τὸ γινόμενον πρὸς Ἕλληνας μαθητὰς καὶ συνίστησι τὴν ἐπανόρθωσιν, ἵνα μὴ πολυπληθεῖς Ἕλληνες καὶ ἑλληνίδες ἀναγκάζωνται λεληθότως εἰς ἐξόμωσιν τῆς πατρίου φωνῆς καὶ ἱστορίας, ἐπιλανθανόμενοι τοιοῦτοτρόπως καὶ κατ' ὀλίγον παντὸς δεσμοῦ συνδέοντος αὐτοὺς πρὸς τοὺς εὐσεβεῖς πατέρας καὶ προγόνους.

Ἐὰν δὲ συνομολογῶσιν ἡμῖν τὸν τελούμενον ἐκ τε τοῦ ἐμφανοῦς καὶ λάθρα προσηλυτισμὸν διὰ τῆς ἀπαγορεύσεως μὲν τῆς ἐκ τῶν σχολείων ἐξόδου τῶν ὀρθοδόξων μαθητῶν ἐν ἡμέραις ἑορτῶν μεγάλων καὶ θεσπεσίων, διὰ τὸ μὴ συμπίπτειν τὰ ἡμερολόγια τῶν δύο Ἐκκλησιῶν — πολλῶ μακρὰν οὔσης ἔτι τῆς ἡμέρας, καθ'

ἢν πραγματοποιηθῇσεται τὸ ὄνειρον τοῦ εὐλαβε-
στάτου βαρναβίτου πατρὸς κυρίου Tondini,
κατὰ τὴν εὐφυᾶ παρατήρησιν τοῦ «Βησσαρίωνος» — διὰ συστάσεως δὲ καὶ συμβουλῆς τῆς
φοιτήσεως εἰς ναὸν τοῦ δυτικοῦ δόγματος, ἄρα
γε δύνανται οἱ καθολικοὶ τῆς Καθολικῆς τῆς Σύ-
ρου νὰ εἰπωσιν ἐν συνειδήσει, καθὼς μοναχοὶ καὶ
κληρικοὶ, ὅτι πρὸς χάριν αὐτῶν ἔπρεπεν ἡ Με-
γάλη Ἐκκλησία νὰ κλείσῃ τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς
τὸ τελούμενον; Ἐβλεπον αὐτὸ δίκαιον καὶ χρι-
στιανικόν, ἠθέλον δὲ σιωπῆσαι εἴπερ ὑφίσταντο
αὐτοὶ τοιοῦτον ἀδίκημα; Ἡ σπουδάζοντες λέ-
γουσιν ὅτι «οὐδαμοῦ ἐξασκεῖται πίσις ἢ ἐξα-
πάτησις νεολαίας πρὸς μεταλλαγὴν δόγματος»,
ἐὰν μετὰ ἐπτὰ μόλις στίχους ἔχωσι τὴν ἐνοχον
ἀφέλειαν νὰ γράψωσιν, ὡς ἔγραψαν ἐν τῷ ἀριθμῷ
2, «ἐὰν ὅμως ἡ παρεχομένη διδασκαλία τῆς κα-
θολικῆς Ἐκκλησίας γεννήσῃ ἐν τῷ νῶ ἐνίων
μαθητευομένων **τὴν ἐλευθέραν πεποιθῆσιν**
τοῦ ὅτι ὑποχρεωτικὴ δι' αὐτὸν τυγχάνει ἡ ἐνό-
της τῆς χριστιανικῆς ποιμνῆς καὶ ὅτι ἡ θρη-
σκευτικὴ διάστασις τυγχάνει προῖον παθῶν ἀν-
θρώπων, ὁ καθολικὸς κληρὸς δὲν δύναται βε-
βαίως νὰ ἀντιστρατευθῇ πρὸς τὴν ἐλευθερίαν
τοῦ ἀνθρώπου καὶ ἐπομένως πρὸς τὴν ἐλευθε-
ρίαν τῶν ἰδεῶν, ἢν ἐχορήγησε τῷ ἀνθρώπῳ αὐ-
τὸς ὁ δημιουργός».

Λυπούμεθα διότι οἱ γράφοντες ἀπατῶσιν
ἐαυτοὺς ἀγνοοῦντες ὅτι, μετὰ τὴν διδασκαλίαν
γλώσσης, ἱστορίας καὶ κατηχήσεως ξένων πρὸς
ἡμᾶς, μετὰ τὴν φυλάκισιν, οὕτως εἰπεῖν, ἐν ἡμέ-
ραις ἐορτῶν μεγάλων, **ἡ μὴ ἀντιστρατευσίς
αὐτῆ πρὸς τὴν ἐλευθερίαν τῶν ἰδεῶν, ἐστὶ
προσηλυτισμὸς τοῦ χειρίστου εἵδους**, διότι
καὶ προπαρασκευάζει καὶ παρωθεῖ πρὸς ἐξόμωσιν
οὐχὶ τὸν ἔχοντα τὸν νοῦν μεμεστωμένον, ἀλλὰ
τὸν ἀνήλικον παῖδα, εἰς τὸν ὅποιον μόνον ὁ ἀ-
γράμματος καὶ ὁ ἀμαθὴς, ὁδὸς δ' εἰπεῖν, καὶ ὁ
ιδιώτης — κατὰ τὴν παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ἑλληνσι
καὶ τοῖς γάλλοις σημασίαν — δύνανται ν' ἀνα-
καλύψωσιν ἐλευθερίαν ἰδεῶν καὶ πεποιθήσεων.

Εὐτυχῶς ὁ «Βησσαρίων» τῆς Ρώμης, συνει-
δὼς καὶ τὸ ἄτοπον τῆς ἐν τοῖς σχολείοις ἐγκλεί-
σεως ἐν ἡμέραις ἐορτῶν, φρονίμως συνίστησι
τὴν ἐλευθέραν ἐξοδὸν κατὰ τὰς μεγάλας ἐορτάς,
ἠθέλεν εἶναι δὲ καλὸν εἴπερ ἐκωλύετο πρὸ πολ-
λοῦ καὶ τὸ μεροληπτικὸν ἔθος ἐν τισι καθολικοῖς
σχολείοις τοῦ παρέχειν βαθμοὺς ἐν τοῖς μαθή-
μασιν ἀνωτέρους σχετικῶς εἰς ἐκείνους τῶν

ὀρθοδόξων μαθητῶν, ὅσοι δι' οἰονδήποτε λόγον
φοιτῶσι τακτικῶς, οἷονεὶ καθολικοὶ, κατὰ τὰς
κυριακὰς ἐν τῷ ναῷ τῆς καθολικῆς σχολῆς.

Ταῦτα πάντα τὰ γινόμενα κακῶς καὶ ἀντ-
ευαγγελικῶς, καθὼς διχασμὸν μεταξὺ χριστιανῶν
εἰσάγοντα, ἐπιβάλλουσι παντὶ πνευματικῷ ἀρ-
χηγῷ, συναίσθησιν ἔχοντι τοῦ καθήκοντος, τὴν
ἐκδοσιν ἐγκυκλίων ὅχι μόνον ἀπαγορευτικῶν,
ἀλλὰ καὶ ἐπιτιμητικῶν· οὐδ' ἀγνοοῦσιν ἡ Καθο-
λικὴ τῆς Σύρου καὶ οἱ συντάκται τῆς «Terre
Sainte» ὅτι οὕτως ἐφρόνουν καὶ φρονοῦσι πᾶσαι
αἱ ἀρχέγονοι Ἐκκλησίαι τῆς Ἀνατολῆς αἱ στερ-
ρῶς τῶν πατρίων ἐχόμεναι, αἱ τε ὀρθόδοξοι καὶ
αἱ ἀπὸ τῆς ὀρθοδόξου, κακῇ μοίρᾳ, ἀπεσχισμέναι.
Ἐκκλησίαι τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς Ρουμανίας, καὶ
ἐτέρων μερῶν καὶ αὐτὴ ἡ τῶν ἀδελφῶν ἀνατο-
λικῶν ἀρμενίων τὰς σκέψεις ταύτας ἐλλόγως
συνεμερίσθησαν.

Ὁ δεύτερος λόγος τῶν καθολικῶν τῆς Σύ-
ρου περὶ τῆς προφυλάξεως ἡμῶν τῶν ὀρθοδό-
ξων ἀπὸ τῆς ἐπιδρομῆς, οὕτως εἰπεῖν, τῶν ἐκ
Γαλλίας ἐκδιωχθέντων μοναχικῶν ταγμάτων
φαίνεται ἡμῖν παράδοξος, διότι οὐδέποτε προσέ-
χουμεν εἰς ἐλατήρια καὶ αἰτίας ταύτης ἢ ἐκείνης
τῆς πράξεως, ἀλλ' εἰς τὴν πράξιν αὐτὴν καὶ τὸ
γεγονός. Προσέχουμεν εἰς τὸν ἐκ τοῦ ἐμφανοῦς
καὶ λάθρα τελούμενον προσηλυτισμόν. Βεβαιω-
θήτωσαν οἱ γράφοντες ἐν τοῖς καθολικοῖς φύλ-
λοις ὅτι «ἡ μία ποιμνὴ καὶ ὁ εἷς ποιμὴν» τοῦ
σωτηρίου ρήματος, ὁ φρονοῦσι δῆθεν πληρούμε-
νον διὰ τῆς εἰς ἀνηλίκους παρεχομένης ὑπὸ κα-
θολικῶν μοναχῶν διδασκαλίας, ὅταν ἔλθῃ τὸ
πλήρωμα τοῦ χρόνου γενήσεται βεβαίως οὐχὶ
δι' αὐτῆς, οὔτε διὰ τῶν σοφισμάτων τῆς «Καθολι-
κῆς Ἐπιθεωρήσεως», οὔτε διὰ τῶν ἀπὸ τοῦ Τιθέ-
ρεως ἀπολυομένων ἐκάστοτε δεκρέτων καὶ βουλ-
λῶν. Ἐκεῖνος, ὅστις, πρὸς ἀπόπειραν τῆς ἡ-
μετέρας σπουδῆς τε καὶ πίστεως, δοκιμάζει τὴν
πίστιν, τὴν ἐλπίδα καὶ τὴν ἀγάπην τῶν εἰς Αὐ-
τὸν πιστευόντων, ὅστις τὴν ὀρθοδοξίαν οὐκ
ἀτέκμαρτον εἶασε, κατὰ τὴν φράσιν Μητροφά-
νου τοῦ Κριτοπούλου, χορηγήσει τὰ μέσα τῆς
ἐνότητος. Ἀπὸ ταύτης ὅμως ἀπάγουσιν αἱ μέ-
θοδοι, αἷς χρῶνται αἱ ξέναι σχολαὶ καὶ ὁ προση-
λυτισμὸς ὁ λάθρα γινόμενος ἐπὶ ἀνηλίκων καὶ
ἀμορφῶτων. Ἐως ἐκείνου τοῦ καιροῦ θέλομεν
ὀδηγηθῆ ὑπὸ τῆς προφητικῆς παραινέσεως τοῦ
«μὴ διδόναι τὴν δόξαν ἡμῶν ἐτέρῳ καὶ τὰ συμ-
φέροντα ἡμῶν ἔθνεϊ ἀλλοτρίῳ».

ΤΟ ΚΤΡΟΣ ΤΩΝ ΑΓΓΛΙΚΩΝ ΧΕΙΡΟΤΟΝΙΩΝ
ΕΞ ΕΠΟΨΕΩΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ*

Ἐκ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἀγγλίας πλήρεις συμπαθείας καὶ χριστιανικῆς ἀγάπης πρὸς τὴν Μεγάλαν Ἐκκλησίαν ἀποτείνονται αἰτήσεις· ἐπιλεκτοὶ αὐτῆς ἱεράρχαι τὴν προσέγγισιν καὶ ἀμοιβαίαν ἀναγνώρισιν τῶν διηρημένων Ἐκκλησιῶν ποθοῦντες ἐρωτῶσιν εὐλαβῶς τὴν Ἐκκλησίαν Κωνσταντινουπόλεως, ἂν ἐν ἐλλείψει ὀρθοδόξου ἱερέως ἐπιτρέπῃται εἰς Ἀγγλοὺς ἱερεῖς καλουμένους ὑπὸ ὀρθοδόξων νὰ μεταδίδωσιν αὐτοῖς τινὰ τῶν μυστηρίων· ἕτερος δὲ τις ἐξ Ἀμερικῆς προβάλλεται τὸ ἐρώτημα, ἂν ἡ Ἀνατολικὴ Ἐκκλησία κοινωνοῦσα πρὸς τὴν τῆς Ἀγγλίας ἀποδέχῃται τὰς χειροτονίας αὐτῆς ὡς κανονικὰς, ὑπολαμβάνουσα αὐτὴν οὕτως ὡς γνήσιον κλάδον τῆς ἀληθοῦς Ἐκκλησίας. Ἡ τοιαύτη βλέψις τῶν Ἀγγλῶν πρὸς τὴν ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν δὲν εἶνε νέα. Ἦδὴ ἀπὸ τοῦ παρελθόντος αἰῶνος ἐπιφανῆ τῆς Ἀγγλικῆς Ἐκκλησίας μέλη πολυειδῶς ἐξεδήλωσαν τὴν πρὸς τὴν ἀνατολικὴν Ἐκκλησίαν θερμὴν συμπάθειαν, ἐξαιτησάμενα μάλιστα παρὰ τῆς Ρωσικῆς Ἐκκλησίας τὴν καλουμένην intercommunion, ἥτοι τὴν ἐξωτερικὴν ἀνευ δογματικῆς ἐνώσεως προσέγγισιν εἰς τρόπον ὥστε οἱ χριστιανοὶ ἑκατέρας Ἐκκλησίας νὰ κοινωνῶσιν ἀδιαφόρως παρὰ τῶν χειρῶν ἱερέως ὀρθοδόξου ἢ ἀγγλικανοῦ. Οὐκ ὀλίγοι δὲ καὶ πλήρη ἔνωσιν μετὰ τῆς ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας ἠτήσαντο δι' ἀναφορᾶς πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ρωσσίας, ἀποκρούοντες μὲν «πάσας τὰς παπικὰς μεταβολὰς ἐν τε τῇ καθολικῇ πίστει καὶ ἐν τῇ ἐκκλησιαστικῇ διατάξει», ὁμολογοῦντες δὲ πάντα τὰ δόγματα καὶ τοὺς κανόνας τοὺς ὑπὸ τῶν οἰκουμενικῶν Συνόδων συνταχθέντας καὶ μόνον ἐπουσιώδεις τινὰς ἐν τῇ λειτουργίᾳ αὐτῶν μεταβολὰς ἐπιφυλαττόμενοι. Καὶ δὲν ἀπέληξαν μὲν αἱ τοιαῦται πρὸς τὴν [ἀνατολικὴν Ἐκκλησίαν βλέψεις εἰς ἀποτελέσματα πρακτικὰ, ἀλλ' οἱ τοιοῦτοι πόθοι εἰς προσέγγισιν πρὸς τὴν ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν, τὴν ἐν μέσῳ τῶν αἰώνων διατηρήσασαν ἀγνήν καὶ ἀδιάφθορον τὴν χριστιανικὴν διδασκαλίαν, καὶ αἱ προσπάθειαι, ὅπως ἀναγνωρισθῇ ὁ ἀπο-

* Ὁ ἐκ τῶν καθηγητῶν τῆς ἐν Χάλκῃ Θεολογικῆς Σχολῆς ἐλλόγιμος κ. Χρῆστος Ἀνδρουτσὸς ἀπέστειλεν ἡμῖν τὴν ἐπομένην πρωτότυπον πραγματείαν, ἣν ἄσμένως καταχωρίζομεν ἐν τῷ φύλλῳ ἡμῶν.

στολικὸς χαρακτὴρ τῆς Ἀγγλικῆς Ἐκκλησίας εἶναι ἄξιοι τῆς ἡμετέρας προσοχῆς διττῶς· στρέφοντες οἱ Ἀγγλοὶ πρὸς τὴν ἡμετέραν Ἐκκλησίαν τὸ βλέμμα ἐν πρώτοις ἀναμνησκουσιν ἡμᾶς τοὺς ἀρχαίους τῆς συγγενείας δεσμοὺς, τοὺς συνδέσαντας τὸ πάλαι τὴν Ἀνατολὴν πρὸς τὴν ἀρχέγονον βρεττανικὴν Ἐκκλησίαν, διότι εἶνε γνωστὸν ὅτι αὕτη ἐξ ἡμῶν τὸ πρῶτον λαβοῦσα τὸ χριστιανικὸν φῶς ἐτήρει ἐπὶ μακρὸν τὰς ἀρχαίας τῆς Ἀνατολῆς παραδόσεις καὶ ταύτας προεβάλλετο πολλάκις κατὰ τῶν ὑπερφηάλων ἀξιώσεων τῆς Ρώμης. Ἐπειτα δὲ καὶ κυρίως ἡ πρὸς intercommunion φορὰ αὕτη, ὑπεμφαίνουσα τὴν ἀπὸ τοῦ παρελθόντος αἰῶνος θρησκευτικὴν κατάστασιν τῶν Ἀγγλῶν, ὑποδηλοῖ τὰ αἷτια, δι' ἃ ἀκάθεκτος παρὰ πολλοῖς αὐτῶν ἀναπτύσσεται πρὸς τὴν ἀρχαίαν Ἐκκλησίαν τάσις, καὶ διακαῆς ὑποκαίεται πόθος, ὅπως ἐπὶ τοῦ πεδίου τούτου συναντηθῶσι μετὰ τῶν ἀποστολικῶν Ἐκκλησιῶν.

Ἡ ἀγγλικὴ τῶντι Ἐκκλησία διατηρήσασα τὴν ἱεραρχίαν καὶ μηδέποτε περιελθοῦσα εἰς παντελῆ πρὸς τὴν παράδοσιν ρῆξιν, ἐν γένει δὲ τὴν θεολογίαν τῆς Ζυρίχης ἀναδεύσασα μετὰ παπικῶν ἐθίμων καὶ τύπων, ἐνεδείκνυτο ὡς ἡ μόνη προτεσταντικὴ χώρα, ἐν ἣ θάπτον ἢ βραδύτερον θὰ ἐξηγείρετο ὁ πρὸς τὰς ἀρχεγόνους Ἐκκλησίας ὄργασμος. Ἀλλ' ὁ λόγος οὗτος μόνος δὲν θὰ ἤρκει εἰς ἐξήγησιν τοῦ φαινομένου τούτου, ἂν μὴ ἄλλα αἷτια παρεσκεύαζον τὸ ἔδαφος πρόσφορον πρὸς τὴν τοιαύτην ροπὴν. Ἡ βασιλεία ἐν πρώτοις, ἢ ἄλλοτε τὴν παπικὴν κυριαρχίαν ἐν Ἀγγλίᾳ ἀντικαταστήσασα καὶ τὴν ἐπισκοπικὴν Ἐκκλησίαν περιφρουροῦσα, σὺν τῷ χρόνῳ προϊόντι, καθόσον ἡ μὲν πίστις ἀπόλλυσι τὴν πρώτην αὐτῆς ἐπὶ τῆς μεταρρυθμίσεως ζέσιν, ἡ δὲ ἀπιστία λυμαίνεται τὴν τάξιν τῶν λογίων ἀπομακρύνουσα αὐτοὺς ἀπὸ τῶν ἀρχῶν τοῦ χριστιανισμοῦ, καὶ ἐξ ἄλλων ἐτι βλέψεων, δὲν εἶνε πλέον ὁ κραταιὸς τῆς Ἐκκλησίας πρόμαχος, ὁ κατὰ τῶν ἐπιθέσεων τῆς βουλῆς καὶ τῶν ἄλλων πολεμίων ἀντιτασσόμενος. Ἀπὸ τῶν ἀρχῶν μάλιστα τῆς παρελθούσης ἐκατονταετηρίδος ἢ κυβέρνησις τῆς Ἀγγλίας, ἀποδεξαμένη τοὺς παπικοὺς καὶ τοὺς διαφωνοῦντας (Dissenters) ἐν τῇ βουλῇ, ὑποστηρίζει τὴν Ἐκκλησίαν μόνον ἐξ ἀπόψεως ἠθικῆς, ἥτοι οἱ κληρικοὶ προστατεύονται οὐχὶ ὡς φρουροὶ τοῦ δόγματος ἀλλὰ μόνον ὡς παράγοντες τῆς ἠθικῆς ζωῆς

καὶ τῶν φιλανθρωπικῶν ἔργων προστάται, συμφώνως ἄλλως πρὸς τὴν πρακτικὴν ἐν γένει φύσιν τοῦ ἀγγλικοῦ ἔθνους. Ἐπειτα δὲ αἱ ὑπερβολαὶ εἰς ἃς ἐξώκειλεν ὁ προτεσταντισμὸς κατὰ τὰς ἀκολουθίας αὐτοῦ διαπτυσσόμενος, καὶ διὰ καὶ μάλιστα ἡ θρησκευτικὴ ἀδιαφορία καὶ ἀπιστία, οἱ φυσικοὶ καρποὶ τῆς προτεσταντικῆς ὑποκειμενικότητος, παρήγαγον ἀντίδρασιν παρὰ πολλοῖς καὶ ἐξήγειραν τὴν προσοχὴν πρὸς τὴν σεμνὴν μορφήν καὶ τὸν ἀναλλοίωτον χαρακτῆρα τῆς ἀνατολικῆς ἐν μέρει δὲ καὶ τῆς δυτικῆς Ἐκκλησίας. Ἐὰν δὲ εἰς ταῦτα προστεθῇ καὶ ἡ μεταβολὴ ἡ ἐπελθοῦσα εἰς τὰ πνεύματα τῶν Ἀγγλῶν ἐκ τῆς εὐχεροῦς ἐπιμυξίας πρὸς τὴν ἡπειρωτικὴν Εὐρώπην καὶ τῆς γνωριμίας τῆς ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας, τῆς ἀποκηρυξάσης ὁμοίως τὴν παπικὴν κυριαρχίαν, ἔχομεν πλήρη τὰ αἷτια, δι' ἃ οἱ Ἀγγλοὶ, θεωροῦντες ἤδη τὴν ἰδίαν Ἐκκλησίαν οὐχὶ ὡς πολιτικὸν καθίδρυμα μετὰ τῶν ὁρίων τῆς χώρας αὐτῶν περατούμενον, ἀλλὰ ὁμοφυῆ κλάδον τῆς καθόλου Ἐκκλησίας, ἀτενίζουσι νῦν μὲν πρὸς τὴν Ρώμην νῦν δὲ πρὸς τὴν Ἀνατολήν, ποιοῦμενοι λόγον περὶ intercommunion καὶ περὶ τοῦ κύρους τῶν χειροτονιῶν αὐτῶν ἐρωτῶντες. Πρὸς τὴν ἀνατολικὴν δὲ ἰδίως Ἐκκλησίαν ἀποτείνονται τοσούτῳ προθυμότερον, ὅσον ἡ μὲν ἀγέρωχος Ρώμη βαρέως ἤκουσε πάντοτε τὰς τοιαύτας ἀξιώσεις περὶ ἰσότητος τῶν ἀπεσχισμένων Ἐκκλησιῶν πρὸς τὴν λατινικὴν, ἡ δὲ ὀρθόδοξος Ἐκκλησία, ἡ ἀπληλλαγμένη ἅμα καὶ ἀντεπεξεληθοῦσα κατὰ τῶν δεσποτικῶν τάσεων ἐκείνης, ἐνεδείκνυτο ὡς σύμμαχος φυσική.

Καὶ ἡ μὲν intercommunion, ἡ ἐξωτερικὴ ὡς εἶπομεν ἔνωσις, ἡ ἐπὶ τῆς ἀμοιβαίας ἀγάπης καὶ συμπαθείας ἐρειδομένη καὶ ἐν τοιοῦτοις ἔργοις ἐκδηλουμένη, καίτοι ἄνευ δογματικῆς ἐνότητος δὲν δύναται νὰ ἀποφέρῃ τοὺς προσδοκωμένους καρποὺς, εἶνε ὅμως ἀναγκαία καὶ διὰ τοὺς πολυειδεῖς ἐχθροὺς τῆς χριστιανικῆς Ἐκκλησίας καθόλου καὶ διὰ καὶ τῆς ὀρθοδόξου, καὶ ὡς ἀποτελοῦσα τὸν προκαταρκτικὸν ὅρον πρὸς μείζονα προσέγγισιν καὶ τὴν ἐσωτερικὴν ἔνωσιν. Ἡ δὲ περὶ τοῦ κύρους τῶν ἀγγλικῶν χειροτονιῶν ἐρώτησις, τὸ ὑποκείμενον τῆς παρουσίας μελέτης, ἐξ ὀρθοδόξου ἀπόψεως, δύναται κατὰ τὴν ἡμετέραν γνώμην νὰ τύχῃ ἀπαντήσεως οὐχὶ κατ' ἀρχὴν καὶ γενικῶς, ἀλλ' ἐφ' ὅσον πρόκειται περὶ προσελεύσεως Ἀγ-

γλῶν κληρικῶν εἰς τοὺς κόλπους τῆς ὀρθοδοξίας. Εἰς τὴν ἀρχαίαν ἀδιαίρετον Ἐκκλησίαν οὐδέποτε παρ' οὐδενὸς τῶν αἱρετικῶν προεδλήθη τὸ ἐρώτημα, ἂν κατ' ἀρχὴν ἔχωσιν ἢ μὴ ἱερωσύνην, μόνον δὲ τῶν προσιόντων καὶ τῶν μετ' αὐτῆς κοινωνίαν αἰτουμένων κληρικῶν ἡρευνᾶτο φυσικῶς καὶ τὸ κύρος τῆς χειροτονίας. Ἡ κατ' ἀρχὴν ἐρευνα τοῦ κύρους τῆς ἀγγλικῆς ἱερωσύνης προϋποτίθησι φυσικῶς, ὅτι ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἀγγλίας δύναται νὰ εἶναι κλάδος τῆς ἀληθινῆς Ἐκκλησίας παράλληλος καὶ ἰσόμοιρος πρὸς τὴν ὀρθόδοξον, συνεπάγεται δὲ φυσικῶς καὶ τὴν πρὸς αὐτὴν κοινωνίαν ἄνευ δογματικῆς ἐνώσεως, ἂν κατ' ἀρχὴν ἀναγνωρισθῇ ἡ ἱερωσύνη αὐτῆς. Ἀλλὰ μὴν ἡ τοιαύτη ἐξέτασις προσκρούουσα ἄρδην πρὸς τὰς ἀρχὰς τῆς ὀρθοδοξίας, καθ' ἃς οἱ ἀπὸ τῆς Ἐκκλησίας ἀποσχισθέντες δὲν δύναται νὰ διατηρῶσι τὴν πρὸς τὴν ἀληθεῖ Ἐκκλησίαν ἐνότητα καὶ κοινωνίαν, εἶνε ἐξ ὀρθοδόξου ἐπόψεως ἀσύστατον καὶ ἀπόβλητον, οὐδὲ δύναται νὰ τύχῃ ἐπισήμου ἀπαντήσεως τὸ ἐξ Ἀμερικῆς ἐρώτημα ὡς ἀντιβαῖνον πρὸς τὴν εἰρημένην τῆς ὀρθοδοξίας ἀρχὴν, ἀνακρινούσης τὰς ἐκτὸς χειροτονίας, ἐφ' ὅσον καὶ ὅτε οἱ τοιοῦτοι κληρικοὶ προσήρχοντο εἰς τοὺς κόλπους αὐτῆς. Καὶ δὲν ἀγνοοῦμεν μὲν ὅτι θεμελιώδης καθόλου δόξα τοῦ προτεσταντισμοῦ εἶνε, ὅτι ἡ χριστιανικὴ ἀλήθεια δὲν εἶνέ τι ἀποτετελεσμένον ἐν χρόνῳ καὶ ὑπ' ἀνωτέρας ἢ κατ' ἄνθρωπον αὐθεντίας πεφρουρημένον, ἀλλ' ἰδανικόν, εἰς ὃ τείνουσαι προσαναβαίνουσι κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον αἱ ἐπὶ μέρους Ἐκκλησῖαι, αἱ τμήματα μόνον τῆς ἀληθείας ταύτης κατέχουσιν καὶ λοιπὸν ἰσόμοιρα μέρη τῆς οἰκουμένης Ἐκκλησίας ἀποτελοῦσαι ὁμοίως δὲ ὅτι ἡ τοιαύτη θεωρία ἐκδηλοῦται καὶ πρακτικῶς, προσφερομένης τῆς εὐχαριστίας εἰς πάντα χριστιανὸν καὶ διὰ ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τῆς Ἀγγλίας, ἐν ἣ καὶ ἄλλης ὁμολογίας χριστιανὸς δικαιούται νὰ προσέλθῃ ἀδεῶς εἰς τὸν μυστικὸν δεῖπνον λαμβάνων, ὡς λέγουσι, **παθητικὴν κοινωνίαν**. Ἀλλ' ἡ ἀνατολικὴ Ἐκκλησία, ὃ τῆς ἀληθείας διδύσκαλος καὶ τῆς χάριτος ὁ νόμιμος **φορεὺς**, ἥκιστα δύναται νὰ ἐπινεύσῃ εἰς τοιαύτας ἀρχὰς καὶ διατάξεις. Ἐν τῷ πνεύματι λοιπὸν αὐτῆς τούτῳ ἀνακρίνοντες τὰς χειροτονίας τῶν Ἀγγλῶν κληρικῶν, ἥτοι ὡς προσιόντων εἰς τὴν ὀρθόδοξίαν, ἐξετάζομεν αὐτὰς ἐν τοῖς ἐξῆς μόνον ἐξ ἐπόψεως **δογματικῆς**, οὐδαμῶς θί-

γοντες, μάλλον δὲ ἀναβάλλοντες εἰς ἄλλον καιρὸν τὴν ἱστορικὴν τοῦ πράγματος ὄψιν, ἥτοι τὴν ἐν τῇ ἀγγλικῇ Ἐκκλησίᾳ ἀποστολικὴν διαδοχὴν τὴν σχετιζομένην πρὸς τὴν χειροτονίαν τοῦ πρώτου τῶν ἁγγλων ἐπισκόπου Parker, τοῦ ἐν τῇ μεταρρυθμίσει κατασταθέντος. Ἐπειδὴ δὲ ἡ ὁγματικὴ ἐποψὶς ἀναφέρεται ἐνθεν μὲν εἰς τὸ κύρος ἢ μὴ τῆς ἱερωσύνης λόγῳ αἰρέσεως ἢ σχίσματος, ἐνθεν δὲ εἰς τὴν κανονικὴν ἀντίληψιν καὶ τέλεσιν τοῦ μυστηρίου, πρόδηλος καὶ ἡ διαίρεσις τῆς παρούσης διατριβῆς εἰς δύο· εἰς τὸ περὶ τοῦ κύρους τῶν ἀγγλικῶν χειροτονιῶν κατ' ἀρχὴν, καὶ ἀπὸ τῆς μυστηριακῆς αὐτῶν ὀψέως. Ὡς ἐκ περισσοῦ δὲ προστίθεμεν ἐνταῦθα ὅτι ἡ διατριβὴ αὕτη οὐδεμίαν ἄλλην ἀξίωσιν ἀντιποιουμένη συνετάχθη προχείρως, ὅπως καταστήσῃ γνῶριμον καὶ οἰκεῖον ἡμῖν τὸ διαφέρον τοῦτο θέμα, περὶ οὗ ἡ ἐλάχιστα ἢ σχεδὸν οὐδὲν ἐγράφη παρ' ἡμῖν.

(ἔπεται συνέχεια).

Χρῆστος Ἀνδροῦτσος

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΗΘΙΚΗΣ ΑΓΩΓΗΣ ΕΝ ΓΕΝΕΙ ΚΑΙ ΠΕΙΘΑΡΧΙΑΣ*

Παράγγελμα 3ον. **Λάμβανε ἐπιτηρῶν τοὺς μαθητάς.**

Ὁ ἔρως τῆς ἀνεξαρτησίας εἶναι ἐμφυτός εἰς τὸν ἄνθρωπον· διὰ ταῦτα ἐπιτήρησις ἀνήσυχος καὶ μικρολόγος κινεῖ εἰς τὸ κακὸν καὶ εἶναι φόβος μὴ ὑπὸ ζυγὸν λίαν βαρὺν ἀναφωνήσῃ καὶ ὁ μαθητὴς τὸ τῆς ἰσπανικῆς κωμωδίας, «Κινδυνεύοντες νὰ ἀπαγχονισθῶμεν φάγωμεν τὸν ἀπηνεγορευμένον καρπὸν». Ἡ ἄγαν λοιπὸν ἐπιτήρησις εἶναι ὑπερβολὴ, ἀλλὰ καὶ ἡ παντελὴς ἔλλειψις αὐτῆς εἶναι ἑτέρα ὑπερβολὴ ἐπικινδυνότερα τῆς πρώτης. Διὰ ταῦτα ἡ ἀρχὴ, «Πᾶν μέτρον ἄριστον», ποιεῖ ἡμᾶς νὰ θεωρήσωμεν καλλίστην ἐπιτήρησιν τὴν γινομένην μετὰ συνέσεως καὶ μάλλον μακρόθεν ἢ ἐκ τοῦ πλησίον. Ἡ τοιαύτη ἐπιτήρησις ἀπαιτεῖ αἱ προσταγαὶ καὶ αἱ ἀπαγορεύσεις νὰ εἶναι ὀλίγαι· διότι αἱ πολλαὶ καὶ ἀλεπάλληλοι καθιστῶσι τὴν ἐκτέλεσιν δύσκολον, ἐνίοτε δὲ καὶ ἀδύνατον. Τέλος δὲν διστάζομεν διόλου νὰ ἀποδεχθῶμεν τὴν γνώμην, ὅτι κάλλιστος τῶν διδασκάλων εἶναι ὁ ἐλάχιστος ὁμιλῶν.

* συνέχεια ἀπὸ σελ. 479—482 καὶ τέλος.

Παράγγελμα 4ον. **Προσκέταται ὁ διδάσκαλος πολλοὺς τῶν μαθητῶν δεικνύων ἐμπιστοσύνην τινὰ εἰς αὐτούς.**

Πολλοὶ τῶν διδασκάλων προσεκτήσαντο οὐκ ὀλίγους τῶν μαθητῶν δεικνύοντες ἐμπιστοσύνην τινὰ καὶ λέγοντες π. χ. πρὸς αὐτούς· Θὰ μὲ εὐχαριστήσητε πολὺ πράττοντες τοῦτο, θὰ μὲ δυσареστήσητε πολὺ πράττοντες ἐκεῖνο. Ὁφείλομεν ὅμως νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι πάντα τὰ παιδία εἴτε δι' ἐλαφρότητα εἴτε δι' ἑλλειψιν καρδίας δὲν εἶναι ἐπιδεκτικὰ τούτων τῶν ὑψηλῶν συναισθημάτων, ὥς μαρτυροῦσι καὶ οἱ λόγοι τοῦ La Fontaine,

Cet âge est sans pitié.

Παράγγελμα 5ον. **Μὴ ἐρέθιζε τοὺς μαθητάς μηδὲ κίνει ἐν αὐτοῖς πάθη.**

Ἡ ὑπερβολικὴ αὐστηρότης ἐμποεῖ εἰς τὸν μαθητὴν μῖσος πρὸς τὸν διδάσκαλον καὶ τὴν σχολήν. Ἡ εἰρωνεία καὶ αὐτὴ πικραίνει, αἱ δὲ ταπεινοῦσαι ποινὰὶ παράγουσι τὸ αὐτὸ ἀποτέλεσμα καὶ ποιοῦσιν ἔτι τὸν διδάσκαλον μισητὸν εἰς τὸν μαθητὴν.

Παράγγελμα 6ον. **Μόνον καλὰ παραδείγματα δίδου τοῖς μαθηταῖς.**

Ἡ διὰ τῶν παραγγελμάτων ὁδὸς εἶναι μακρά, ἡ δὲ διὰ τῶν παραδειγμάτων βραχεῖα καὶ ἀποτελεσματικὴ. Ἄς δίδωμεν λοιπὸν ἡμεῖς οἱ διδάσκαλοι τὸ παράδειγμα τῶν ἀρετῶν καὶ τῶν ιδιοτήτων, ἃς συνιστῶμεν, καὶ θὰ εὕρωμεν τοὺς μιμητάς. Ὁφθαλμοὶ πιστότεροι ὥτων.

Πειθαρχία.— Ἀρχαὶ γενικαί.

Ἡ μὲν εὐταξία σώζειν δοκεῖ, ἡ δὲ ἀταξία πολλοὺς ἥδη ἀπολώλεκε. Ταύτης ἕνεκα τῆς ὁμολογουμένης ἀληθείας εἰς ἐνίσχυσιν καὶ στερέωσιν τῆς πειθαρχίας, τῆς βάσεως καὶ τοῦ θεμελίου πάσης προόδου, πάντες σχεδὸν οἱ παιδαγωγοὶ ἐθεώρησαν ἀναγκαίαν τὴν ὑπαρξίν συστήματός τινος ποινῶν. Καὶ αὐτοὶ ἔτι οἱ ἰδεολόγοι, οἵτινες θεωροῦντες τὸν ἄνθρωπον φύσει ἀγαθὸν ἀποδοκιμάζουσι πᾶσαν τιμωρίαν ὥς ἐπικίνδυνον καὶ ἀνάρμοστον εἰς τὴν ἠθικὴν, ἀναγκάζονται πυκνὰ ἐν τῇ πράξει νὰ παραβαίνωσι τὴν ἀρχὴν αὐτῶν ὥς μὴ ἐρειδομένην ἐπὶ τῆς ἀνθρωπίνης, μάλιστα τῆς παιδικῆς, φύσεως τῆς ἀσθενεστερας ἢ ὥστε νὰ δύναται νὰ διευθύνηται ὑπὸ μόνης τῆς ἠθικῆς δυνάμεως. Ἐπιβάλλεται ὅμως παρὰ ταῦτα εἰς τὸν διδάσκαλον τὸ καθῆκον νὰ προθυμῇται παντὶ τρόπῳ νὰ ἀναπτύσῃ ἐν τῇ καρδίᾳ καὶ τῇ συνειδήσει τοῦ μαθητοῦ τὸ

συναίσθημα τοῦ καθήκοντος οὕτως, ὥστε τὴν ἐξωτερικὴν διέγερσιν τῶν ποινῶν νὰ ποιῇ κατὰ τὸ δυνατόν περιττήν.

Τὸ ἔργον τοῦ διδασκάλου ἐν τῇ ἐπιβολῇ τῶν ποινῶν εἶναι ἄρχοντος καὶ δικαστοῦ. Ἐν τῷ ἔργῳ τούτῳ ἡ μεγίστη ἀμεροληψία καὶ ἀπροκαταληψία εἶναι ἀναγκαῖα· διότι διδάσκαλος διευθυνόμενος ὑπὸ ἄλλου ἐλατηρίου ἢ ὑπὸ τῆς δικαιοσύνης εἶναι ἀνάξιος τοῦ ἐπαγγέλματος αὐτοῦ. Ἐκ τούτων πρὸς τοὺς πλουσίους μαθητὰς καὶ πτωχοὺς, πρὸς τοὺς υἱοὺς τῶν ἀρχόντων καὶ τῶν ιδιωτῶν, ὀφείλει πρὸς πάντας νὰ προσφέρηται ὁμοίως, ἐπιεικῆς ὦν μόνον πρὸς τὰς φυσικὰς καὶ ἠθικὰς ἀσθενείας, τὴν πενίαν, ἥτις πολλὰ προσκόμματα ἀπαντᾷ ἐν τῇ οἰκίᾳ ἐργασίας καὶ τῶν εἰς τὴν σπουδὴν ἀναγκαίων στερεῖται, τὴν ἀσθένειαν, τὴν δυστυχίαν ἢ τὰ σωματικὰ ἐλαττώματα, εἰς ἃ ὁ γνησίως διδάσκαλος οὐδένα ὑπαινιγμὸν θὰ ἐπιτρέψῃ οὔτε εἰς τοὺς μαθητὰς οὔτε εἰς ἑαυτόν. Ἡ δὲ τιμωρία δι' ἑλλειψίν μνήμης ἢ νοημοσύνης εἶναι ἔργον σμικρᾶς διανοίας καὶ ἀπανθρωπίας.

Αἱ ποιναὶ ὅμως, ὅπως ὦσιν ἀποτελεσματικαί, ἀνάγκη πολλὴ νὰ εἶναι σπάνιαι, νὰ εἶναι ἢ ἐξαίρεσις καὶ οὐχὶ ὁ κανὼν. Ὅπως τὰ φάρμακα εἰς τὸν ὑγιᾶ ὀργανισμόν εἶναι παντάπασι περιττὰ καὶ πυκνὰ βλαβερά, «Ἦμιν ὑγιῆς, θελήσας δὲ νὰ γείνω ὑγιέστερος ἐνθάδε κείμεναι», οὕτω καὶ αἱ ποιναὶ εἶναι μόνον ἀναγκαῖαι, ὁπότε ἀταξία ἠθικὴ πραγματικὴ ἢ ταραχὴ ἐν τῷ ὀργανισμῷ τῆς σχολῆς ὑπάρχει. Πρέπει ὅμως νὰ μὴ παρέλθωμεν ἐν σιγῇ ὅτι αἱ ὑγιεῖς κράσεις ἐν ταῖς οἰκογενείαις καὶ ταῖς σχολαῖς δὲν εἶναι πολλαί. Ἐκ τῶν ποινῶν ὑπάρχουσιν τινες, ἃς πᾶσα παιδαγωγία ὑγιῆς ἀποδοκιμάζει ὡς οὐδόλως συμβαλλομένας εἰς τὴν ἠθικὴν βελτίωσιν· διότι τὸ μὲν ὄφελος αὐτῶν σμικρότατον, ἡ δὲ ταπείνωσις καὶ βλάβη μεγίστη εἶναι. Τοιαῦται ποιναὶ εἶναι αἱ σωματικαὶ τιμωρίαι ἐν γένει, ἡ μακροχρόνιος κάθειρξις, τὸ γονάτισμα, τὰ τῆς ἀτιμίας θρανία, οἱ ὄνειοι σκουῖφοι (les bonnets d'ânes) οἱ ἔτι καὶ σήμερον ἐν χρήσει ἐν ταῖς σχολαῖς τῶν ἀδελφῶν (sœurs), ἡ ἐγγραφή ἐν βιβλίῳ αἰσχύνης ὡς ἠθικὸς στιγματισμὸς καὶ ἄλλαι· ποιναὶ δὲ ἐνεργοῦσαι ἀποτελεσματικῶς θεωροῦνται αἱ φυσικαί, αἱ ἐξ αὐτῆς τῆς φύσεως τῶν ἀμαρτημάτων τῶν μαθητῶν ἀπορρέουσαι. Οὕτως ὁ ταραχοποιὸς μαθητὴς ἐν ὀλιγοχρονίῳ κρατήσῃ εὐρίσκει φυσικὸν καὶ νόμιμον χαλινὸν τῆς ἀ-

γρίας αὐτοῦ ὀρμῆς, ὁ βάνδαλος ἀναγκάζεται νὰ πληρώσῃ εἰς ἐπανάρθωσιν τῆς βλάβης, ἥς αἰτίον εἶναι ὁ πρὸς τὴν καταστροφὴν ἔρως αὐτοῦ, ὁ φίλερις καὶ ὁ φλύαρος τιμωροῦνται χωριζόμενοι ἐν τῇ παραδόσει ἀπὸ τῶν ἄλλων συμμαθητῶν, ὁ ψεύστης καὶ ὁ ὀκνηρὸς στερούμενοι ὁ μὲν τῆς ἐμπιστοσύνης, ὁ δὲ τῆς διαχύσεως, ὁ ἀμελὴς δι' ἀναπληρωματικῆς ἐργασίας. Ἐν τῇ ἐπιβολῇ τούτων τῶν ποινῶν ὀφείλει ὁ διδάσκαλος νὰ προσέχῃ τὸν νοῦν εἰς τὴν κρᾶσιν τῶν παιδίων καὶ εἰς τὴν φυσικὴν ζωηρότητα καὶ εὐκινησίαν. Ὁ νοῦν ἔχων διδάσκαλος δὲν λησιμονεῖ οὔτε τὴν ἡλικίαν, οὔτε τὸ φύλον, οὔτε τὸν ὅλον βίον τῶν μαθητῶν· ὑπολογίζει τὸν πραγματικὸν χαρακτῆρα τοῦ ἀμαρτήματος, τὰς περιστάσεις, αἵτινες ἐλαφρύνουσιν ἢ ἐπαυξάνουσι τὸ βάρος αὐτῶν, τὴν προμελέτην π. χ. καὶ τὴν πολλὴν ἢ ὀλίγην τοῦ μαθητοῦ σκέψιν ἢ ψυχραιμίαν, μεθ' ἧς ἐποίησε τὴν ἀξιόμειπτον πράξιν. Πρὸς μὲν τὰ βαρέα πλημμελήματα τὰ ἀναφερόμενα εἰς διαφθορὰν πρόωρον, εἰς ἑλλειψίν καρδίας καὶ εἰς ἔξεις κακὰς, ὀφείλει νὰ εἶναι αὐστηρὸς, πρὸς δὲ τὰ ἐξ ἀλλοτρίας ἐπιρροῆς ἐπιεικῆς, ἐνθυμούμενος πάντοτε ὅτι καὶ αὐτὸς ποτε ἦτο νέος, ὅτε εἶχεν ἀνάγκην τῆς ἐπιεικείας, ἣν ἄλλοι τώρα ἐξαιτοῦνται παρ' αὐτοῦ.

Ταύτην τὴν ἐπιεικειαν εἰς τὸν διδάσκαλον πρὸς τὰ παιδία τὰ εἰς αὐτὸν ἐπιτρεπόμενα ἐπιβάλλει καὶ ἑτέρα σκέψις, ὅτι αἱ πλεῖσται τῶν ἐλλείψεων τοῦ χαρακτῆρος γειννῶσιν εἰς ιδιότητας πολυτίμους καὶ γίνονται ἐνίοτε τοιαῦται σὺν τῷ χρόνῳ ἐν τῇ μεγάλῃ σχολῇ τοῦ βίου, τῇ πείρᾳ. Οὕτως ὁ μὲν παῖς, ὅστις φλυαρῶν ταραττεῖ σήμερον τοὺς συμμαθητὰς αὐτοῦ καὶ ἐνοχλεῖ τὸν διδάσκαλον, θὰ δυνήθῃ ἴσως ποτὲ νὰ τέρψῃ τὴν κοινωνίαν μὲ πλήρεις χάριτος καὶ πνεύματος ὁμιλίας, φλύαρος εὐχάριστος γενόμενος, ὁ δὲ σιωπηλὸς, ὅστις μὲ τὴν σιωπὴν αὐτοῦ καὶ ἀπαθῆ ὄψιν στενοχωρεῖ τὸν διδάσκαλον, θὰ γείνη καὶ αὐτὸς ἴσως ἀνὴρ λογιστικὸς, ἐμφρων καὶ σοβαρὸς, ἐπιτήδειος νὰ διεξαγάγῃ καλῶς δύσκολον ἐπιχείρησιν· ὁ παῖς τέλος, ὅστις καταχρώμενος τὴν δύναμιν αὐτοῦ βασανίζει καὶ καταπιέζει τοὺς συμμαθητὰς θὰ διακριθῇ ἴσως καὶ αὐτὸς ἐν παντὶ εὐγενεῖ ἀγωνί, εὐτολμος γενόμενος.

Τούτων ἕνεκα, καίτοι ἐν γένει διὰ τὰς πολλὰς ἀξιώσεις τῶν γονέων καὶ τῆς κοινωνίας καὶ διότι πάσης τοῦ μαθητοῦ ἀποτυχίας αὐτὸς οὐχὶ

μετὰ πολλῆς ὀρθότητος πυκνὰ αἷτιος θεωρεῖται εἶναι φυσικὸν εἰς τὸν διδάσκαλον νὰ χαίρῃ διὰ τὴν δεξιότητα καὶ ἐπιτυχίαν, νὰ λυπῇται δὲ διὰ τὴν πενιχρὰν πρόοδον τῶν μαθητῶν τῶν ματαιούντων τοὺς μακροὺς καὶ συνεχεῖς αὐτοῦ πόνους καὶ τὴν πολλὴν προθυμίαν, ὁφείλει ἐν τοσούτοις νὰ μὴ κρίνῃ αὐστηρῶς μηδὲ νὰ ἀποφασίσῃ προῶπως μάλιστα περὶ τῶν διανοιῶν τῶν ἐναντιουμένων εἰς τὴν πολλὴν αὐτοῦ προθυμίαν· διότι πολλοὶ, οἵτινες μαθηταὶ ὄντες ἐκκηρύχθησαν ἀνίκανοι, ἐνίστε δὲ καὶ ἡλίθιοι, ἐφάνησαν ὕστερον πολλὰς ἀρετὰς κεκτημένοι καὶ ἄνδρες ἐγένοντο διαπρεπεῖς. Τούτων ἡ διάνοια γῆ χέρος ἐν τῇ σχολῇ οὔσα ἐμελλε νὰ καταστῇ γόνιμος βραδύτερον ἐν τῇ κοινωνίᾳ.

Καλοῦσι λοιπὸν ποινὰς παιδαγωγικὰς μὲν τὰς μὴ ἐναντιουμένας εἰς τὸν ἠθικὸν σκοπὸν, ὃν ὁφείλει νὰ προτίθεται ὁ διδάσκαλος τιμωρῶν τὸν μαθητὴν, ἀντιπαιδαγωγικὰς δὲ τὰς διεγειρούσας τὰ κακὰ πάθη τῶν μαθητῶν καὶ τὰς ἐρεθίζούσας αὐτοὺς καὶ σκληρυνούσας ἀντὶ νὰ διορθῶσι. Ποινὰ παιδαγωγικὰ θεωροῦνται σήμερον ἡ ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ διδασκάλου ἐκδηλουμένη ἀποδοκιμασία, ἡ παραίνεσις, ἡ ἰδία καὶ δημοσία ἐπίπληξις, ἡ ἀκολουθεῖ μὴ διορθουμένου τοῦ μαθητοῦ ἡ ἀπειλὴ, ἡ κράτησις καὶ τὸ ἔσχατον ἡ προσωρινὴ ἀποβολή. Ἡ δὲ τελεία ἀποβολὴ ἡ ἐν γένει ἀτιμαζομένη καὶ ἐκβαλλομένη νομίζομεν ὅτι εἶναι ἀναγκαία καὶ φυσικὴ εἰς τοὺς μαθητὰς τοὺς ὁμολογουμένως ἀδιορθώτους καὶ δυναμένους νὰ διαφθείρωσι καὶ ἄλλους· διότι καὶ ἡ ἀποκοπὴ τῶν ἀπεξηραμμένων ἀπὸ τῶν χλωρῶν εἶναι φυσικὴ ἀνάγκη καὶ ἡ πολλὴ εὐλάβεια μὴ οἱ μώλωπες, εἴτινες ὑπάρχουσιν, ἔλκῃ δι' ἐπιείκειαν γίνονται σωτήριος. Περὶ δὲ τῶν ἀντιγραφῶν, τότε μόνον αὐταὶ δύνανται νὰ εἶναι παιδαγωγικαί, ὅταν οὔτε πολλαὶ καὶ ἀλλεπάλληλοι εἶναι, οὔτε τῶν αὐτῶν σελίδων, λέξεων ἢ ρημάτων· διότι αἱ τοιαῦται ἀντιγραφαὶ ἀποκτηνοῦσι τὸν μαθητὴν καὶ ἐμποιοῦσιν εἰς αὐτὸν μῖσος πρὸς τὰ βιβλία, πρὸς τὰ γράμματα καὶ πρὸς τὸν διδάσκαλον.

Πολλὰ τῶν λεχθέντων περὶ τῶν ποινῶν δύνανται νὰ λεχθῶσι καὶ περὶ τῶν ἀμοιβῶν, αἵτινες καὶ δι' ἄλλους λόγους πολλοὺς καὶ διὰ τὴν πολλὴν πλημμέλειαν ὁ διὰ νωθρότητα ἢ βλακείαν ἥσυχος μαθητὴς νὰ τυγχάνῃ τοῦ πρώτου βραβεῖου διαγωγῆς εὐχόμεθα νὰ περιορισθῶσιν, εἰ δυνατόν, εἰς τὴν ἐπιδοκιμασίαν καὶ εἰς τὸν

ἐπαινον οὐχὶ τῶν προτερημάτων τῶν φυσικῶν δώρων, ὧν ἡ ἀμοιβὴ δύναται νὰ παρακωλύσῃ τὴν περαιτέρω ἀνάπτυξιν, ἀλλὰ τῶν μελέτη καὶ ἀσκήσει κατορθωμάτων τοῦ μαθητοῦ, ὅστις ἀνάγκη πολλὴ νὰ μανθάνῃ, μικρὸς ἔτι ὧν, ὅτι ἐργάζεται εἰς ἀγαθὸν αὐτοῦ, εἰς ἀπαλλαγὴν ἀπὸ τῆς φυσικῆς ἀρρυθμίας καὶ σωτηρίαν, καὶ ὅτι δὲν εἶναι οὔτε ὀρθὸν οὔτε δίκαιον ὁ ἄνθρωπος νὰ ζητῇ καὶ λαμβάνῃ μισθὸν τῆς σωτηρίας αὐτοῦ. Μετὰ τὰ βραχέα ταῦτα τὸν μακρότερον καὶ βελτίονα περὶ τούτου τοῦ πράγματος λόγον ἔωμεν ἄλλοις μᾶλλον ἡμῶν ἐν ταῖς θεωρίαις ἐνησκημένοις.

Θ. Παπαθεοδώρου

Ἡγούμενοι Καμαριωτίδος.

α'	1609	Φιλόθεος ἱερομόναχος καὶ πνευματικὸς, ἐκ Κύπρου
β'	1640	Γαβριὴλ ²⁰ (πρὸ τοῦ 1644)
γ'	1687	Ἀθανάσιος ὁ Μαλατέστας, ἐκ Νάξου· ἦλθεν εἰς τὴν μονὴν τῇ 1 μαρτίου τοῦ ἔτους τούτου, καὶ διωρίσθη ἡγούμενος ὑπὸ τοῦ πατριάρχου Διονυσίου Δ' τοῦ Μουσελίμη· ἀπεβίωσε δὲ τῇ 8 ἰανουαρίου 1704
δ'	1704	Ἱερόθεος ἐπίσκοπος Σίδης
ε'	1707	Νεόφυτος , ὁ τέως σκευοφύλαξ· ἡγούμενος μέχρι 1 μαρτίου 1712
ς'	1712	Θεόκλητος , ἀπὸ 1 μαρτίου
ζ'	1720	Ἰγνάτιος πρωτοσύγκελλος
η'	1721	Δοσίθεος
θ'	1722	Μελέτιος
ι'	1728	Γρηγόριος ὁ μητροπολίτης πρώην Μελενίκου
ια'	1738	Ἱερόθεος
ιβ'	1742	Γρηγόριος , ἐκ Νάξου· εἰσῆχθη εἰς τὴν μονὴν τῇ 11 μαΐου 1738· ἡγούμενος ἕως ὁκτωβρίου 1772
ιγ'	1772	Ἀγάπιος ἀπὸ ὁκτωβρίου· ἀλλὰ τῷ
ιδ'	1775	Γρηγόριος
ιε'	1776	Ἀνανίας , πρώην μέγας πρωτοσύγκελλος τοῦ Πατριαρχείου ἡ-

20. ὅπου ὁ ἡγούμενος σημειοῦται ἐν τῷ κώδικι ἱερομόναχος ἐκεῖ ἀπῆλθα μόνον τὸ κύριον ὄνομα αὐτοῦ ὅπου δ' ἐπίσκοπος, μητροπολίτης, ἀρχιμανδρίτης ἢ πρωτοσύγκελλος σημειοῦται τὸ γνῶρισμα τοῦτο.

- γούμενος τῇ 7 ἰουλίου τοῦ ἔτους τούτου, μέχρι μέσων μαρτίου τοῦ ἐπιόντος
- ις' 1777 **Ἀγάπιος**· ἐξ Ἰκαρίας ἡ Μυκόνου, λόγιος ἀνὴρ· ἡγούμενος τῇ 21 μαρτίου 1777—1 νοεμβρίου 1792, ὅτε ἐψηφίσθη Ρόδου μητροπολίτης, τοιοῦτος ὢν μέχρι τοῦ 1827, ὅτε ἀπέθανε
- ις' 1792 **Γρηγόριος**· ἐψηφίσθη Λιτίτζης ἀρχιεπίσκοπος ἐν ἀπριλίῳ μηνὶ τοῦ 1796
- ιη' 1796 **Λαυρέντιος ὁ μητροπολίτης** πρώην Νέων Πατρῶν, ἀπὸ τοῦ ἀπριλίου μέχρι τῆς 10 ὁκτωβρίου τοῦ αὐτοῦ ἔτους
- ιθ' 1796 **Νεόφυτος**· ἀπὸ 1 ὁκτωβρίου 1796 ἕως Σεπτεμβρίου 1798, ὅτε φαίνεται ὅτι διωρίσθη μέγας πρωτοσύγκελλος τοῦ Πατριαρχείου
- κ' 1798 **Κύριλλος μητροπολίτης** πρώην Γάνου καὶ Χώρας· διωρίσθη ἡγούμενος τῇ 16 7]βρίου 1798 καὶ ἐπαύθη κατὰ ὁκτώβριον τοῦ 1800
- ιη' 1800 **Λαυρέντιος ὁ πρώην** Νέων Πατρῶν, τὸ δεύτερον διωρίσθη τῇ 9 ὁκτωβρίου 1800, καὶ ἐπαύθη τῇ 18 ἰουνίου 1804
- κα' 1804 **Γαβριὴλ** ἀρχιεπίσκοπος, ἐκ Κρήτης· ἡγούμενος τῇ 20 ἰουνίου τοῦ ἔτους τούτου, μέχρις 26 νοεμβρίου 1810, ὅτε ἐψηφίσθη μητροπολίτης Τήνου
- κβ' 1810 **Γαλακτίων** ἀρχιεπίσκοπος, τέως ἡγούμενος Πρώτης· διωρίσθη τῇ 1 δεκεμβρίου τοῦ ἔτους τούτου, καὶ μεθ' ἡγουμενείαν ἐτῶν ἐννέα ἀκριβῶς, ἐπαύθη
- κγ' 1819 **Διονύσιος ἐπίσκοπος** Ἐδέσσης, διωρίσθη τῇ 1 δεκεμβρίου τοῦ ἔτους τούτου καὶ, διετίαν προστάς τῆς μονῆς, ἐπαύθη· ἐπωνυμεῖτο Δὲ-Λάζαρης· ἐχειροτονήθη κατὰ νοέμβριον τοῦ 1801, καὶ τὸ 1833 ἐξελέγη μητροπολίτης Ζακύνθου
- κδ' 1821 **Μητροφάνης ἐπίσκοπος** Ἀριστείας, ἐκ Λέρον· ἡγούμενος ἦν ἐπὶ μὴν ἑνὶ τινος· ἐπίσκοπος ἦν ἀπὸ τοῦ δεκεμβρίου τοῦ 1817

- κε' 1821 **Ἀγαθάγγελος**, ἐξ Ἀνδρου· διωρίσθη τῇ 1 δεκεμβρίου, διὰ προσταγῆς²¹ Εὐγενίου τοῦ πατριάρχου καὶ τοῦ μεγάλου διερχομένου Σταυράκη Ἀριστάρχου, ἐφ' ὅρῳ τοῦ χορηγεῖν τῷ Πατριαρχεῖῳ τρισχίλια γρόσια κατ' ἔτος
- κς', 1822—1827 **Ἰωσήφ, Διονύσιος, Σαμουὴλ** κς', ἱεροκῆρυξ, Ἀνδριοὶ καὶ οἱ τρεῖς, κη', ἔχοντες τὴν ἐπιμέλειαν καὶ τῆς ἐν κθ' Πρώτῃ μονῆς, καὶ μετὰ τὸν Σαμουὴλ **Ἀμβρόσιος**, ἐξ Αἰνίου, χειροτονηθεὶς εἰς μητροπολίτης Βόσνης· οὗτος παύθεις τῷ 1841 ἀπῆλθεν ἐκ Βόσνης εἰς τὴν ἐν Αὐστρία (Στιρία) Κίλλην, ἐν ἣ ἀπεβίωσε τῇ 2 νοεμβρίου 1863
- λ' 1827 **Σαμουὴλ**, ἐκ Νάξου· μέχρι τοῦ 1831· ἀπεβίωσε τῇ 1 ὁκτωβρίου τοῦ 1839
- λα' 1847 **Στέφανος** Διονυσιάτης, ἀρχιεπίσκοπος· διωρίσθη κατὰ ὁκτώβριον τοῦ 1847, μείνας ἐπὶ βραχὺν χρόνον ἡγούμενος.

ἡγούμενοι τῆς ἐν Πρώτῃ μονῆς.

- 1722 **Ἀθανάσιος**, ἐκ Καστορίας, ἀποθανὼν τῷ 1740· ἦν καὶ πρὸ τοῦ 1722
- 1798 **Μαθαῖος**· ἦν πρὸ τοῦ ἔτους τούτου, ἀγνωστον ἐπὶ πόσον χρόνον
- 1798 **Διονύσιος**
- 1810 **Γαλακτίων**· ὁ τότε μετατεθεὶς εἰς τὴν Καμαριώτισσαν· ἦν ἄρα πρὸ τοῦ 1810 ἐν τῇ μονῇ Πρώτης
- 1810 **Γρηγόριος ἐπίσκοπος** Ἀργυρουπόλεως, ὃς ἦν ἐπίσκοπος ἀπὸ τοῦ 1807· θανόντος δ' ἐν τῇ ἡγουμενείᾳ,
- 1819 **Θεοδόσιος ἐπίσκοπος** Θεοδοσιουπόλεως διωρίσθη τῇ 7 αὐγούστου τοῦ ἔτους τούτου.

Ἡ μονὴ τῆς Πρώτης, ἡ κατόπι πτωχοτάτη, ἐκέκτητο τῷ 1819, κατὰ τὴν τότε γενομένην ἀπογραφὴν, 23 αἴγας, ἀνὰ δύο δ' ἵππους, ἀγελά-

21. τὸ «διὰ προσταγῆς» σημαίνει ὅτι μέχρις ἐκείνου τοῦ χρόνου διώριζεν ἡ τῶν Ὑψηλάντων οἰκογένεια· τῷ 1821 ὁ πατριάρχης.

δας καὶ βοῦς· τότε δ' εὐρέθησαν 37 σάκκοι διὰ σῖτον, 25 κάδοι διὰ οἶνον, ἐργαλεῖα κηπευτικά καὶ σκεύη πολλὰ, ἐξ ὧν δὴλη γίνεται ὡς εὐανδροῦσα ἡ μονή· τῇ 4 ὁκτωβρίου 1821 Θεοδόσιος ὁ ἐπίσκοπος Ἡλιουπόλεως ἀφιέρωσεν αὐτῇ 119 αἶγας.

ΣΗΜ. — Ὁ κατάλογος οὗτος ἐκδίδεται πρὸς συμπλήρωσιν τῶν ἡδὴ περὶ μονῆς Καμαριωτίσσης εἰρημνῶν.

Μ. Ι. Γ.

Ο ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ ΕΝ ΤΟΙΣ ΑΝΑΚΤΟΡΟΙΣ

Χθὲς τὴν ἐσπέραν, κατὰ τὰ παρ' ἡμῶν ἀπὸ τινος ἐθισθέντα, ἐπὶ τῷ παρὰ μουσουλμάνοις διανομένῳ ραμαζανίῳ, ἡ Α. Θ. Π. ὁ οἰκουμενικὸς πατριάρχης, σὺν τοῖς σεβασμ. μητροπολίταις Ἐφέσου καὶ Προύσης, συνοδευόντων αὐτῷ τοῦ Ἐξοχ. ἄρχοντος Μ. Λογοθέτου Σταυράκη βέη Ἀριστάρχου καὶ τοῦ ἄρχοντος καπὶ-κεχαγια τῶν Πατριαρχείων Ἀντωνίου Οἰκιάδου ἐφέντη, μετέβησαν εἰς τὰ αὐτοκρατορικὰ ἀνάκτορα τοῦ Γιλδιζ καὶ παρεκάθησαν εἰς δείπνον.

Μετὰ τὸ δείπνον ἡ Α. Θ. Π. ὑπέβαλε τῇ Α. Α. Μ. τῷ ἀνακτι διὰ τοῦ Ἐξ. ἀρχιθαλαμηπόλου τὰς εὐχὰς αὐτοῦ καὶ προσρήσεις, ἡ δὲ Α. Α. Μ. διὰ τοῦ αὐτοῦ ἀνωτάτου λειτουργοῦ τοῦ αὐτοκρατορικοῦ οἴκου διεβίβασε τὴν ὑψηλὴν Αὐτοῦ εὐαρέσκειαν, διατρανῶν τὴν πρὸς τὸ πρόσωπον τοῦ παναγιωτάτου οἰκουμενικοῦ πατριάρχου αὐτοκρατορικὴν ὑψηλὴν εὐνοίαν καὶ τιμὴν.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

— Φιλαδελφείας τεκμήριον ἐχορήγησεν ἄρτι τῇ πενομένη τῆς Ἀγίας Σιδῶν Ἐκκλησίᾳ ἡ Μεγάλη Ἐκκλησία Κωνσταντινουπόλεως, ἄρωγος αὐτῇ προσελθοῦσα διὰ προσωρινοῦ δανείου τρισχιλίων ὀθωμανικῶν λιρῶν, ἥδη διαβιβασθεισῶν εἰς τὸν μακαριώτατον πατριάρχην τῆς Ἀγίας Πόλεως. Ἡ τε ἱερὰ Σύνοδος καὶ τὸ ἐντιμὸν Ἐθνικὸν Μικτὸν Συμβούλιον, ἐπὶ τῇ δεινῇ οἰκονομικῇ θέσει τῆς τῶν Ἱεροσολύμων Ἐκκλησίας συναλγήσαντες, προθυμότερα ἔπραξαν τὸ δυνατόν, ὃ δὲ μακαριώτατος πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ. Δαμιανὸς τηλεγραφικῶς ἠδυσχεύησεν τῷ παναγιωτάτῳ οἰκουμενικῷ πατριάρχῃ. Ἡ χορηγηθεῖσα ποσότης, συντελοῦσα πρὸς μικρὰν ἀνακούφισιν τῆς πενομένης Ἐκκλησίας τοῦ Ἀδελφοθέου τεκμηριοῦ λαμπρῶς τὸν με-

ταξὺ τῶν ἀγιωτάτων ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν τῆς Ἀνατολῆς σύνδεσμον, ὃν ἡ Μ. Ἐκκλησία ἐπεδείκνυτο ἀπὸ αἰῶνων διὰ συνδρομῶν τακτικῶν, γινομένων μεταξὺ τῶν ὀρθοδόξων, ὑπὲρ τοῦ Παναγίου Τάφου, καὶ πρὸ ἑκατὸν περίπου ἐτῶν διὰ τῆς προστασίας πρὸς ἀνοικοδομὴν τοῦ πανιέρου ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως, καὶ διὰ τῆς ἐπὶ Κωνσταντίου Α' τοῦ οἰκουμενικοῦ καὶ Ἀθανασίου Ἱεροσολύμων γενομένης συνεισφορᾶς πρὸς ἐλάφρυνσιν τῶν ὑπερόγκων χρεῶν τῆς ἀγιοταφικῆς Ἀδελφότητος.

— Ἱερὰ μητρόπολις Ροδουπόλεως. — Μετὰ τὴν γενομένην ἡδὴ συνοδικὴν ἀπόφασιν περὶ τῆς ἀνασυστάσεως τῆς πρὸ τριάκοντα καὶ πέντε ἐτῶν καταργηθείσης μητροπόλεως Ροδουπόλεως, καθὰ ἐγκαίρως ἡγγείλαμεν, ἡ ἱερὰ Σύνοδος, ἐν τῇ τοῦ σαββάτου συνεδρίᾳ, λαβοῦσα ὑπ' ὄψιν τὰς σχετικὰς ἀναφορὰς τῶν κατοίκων τῶν πατριαρχικῶν ἐξαρχικῶν Σουμελᾶ, Βαζελῶνος καὶ Περιστεριῶτα, τὸ ἀπαντητικὸν γράμμα τοῦ πανιερ. μητροπολίτου Τραπεζοῦντος κ. Κωνσταντίου, τὴν ἔκθεσιν τοῦ αὐτόθι ἐξαρχικῶς ἀποσταλέντος πανοσιολ. ἀρχιμανδρίτου κ. Κωνσταντίνου Βοντζαλίδου, νομικοῦ συμβούλου τῶν Πατριαρχείων, ἔτι δὲ ἐγκρίνασα καὶ ἐπικυρώσασα μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν καὶ τὸ σχῆδον τοῦ σχετικοῦ συνοδικοῦ Τόμου, δι' οὗ καταργοῦνται αἱ ἀναφερόμεναι ἀνωτέρω τέως ἐξαρχίαι, προσβῆναι εἰς ἐκλογὴν μητροπολίτου. Ἐκ τῶν προταθέντων ὑποψηφίων, τῶν θεοφιλεστάτων ἐπισκόπων Ναζιανζοῦ κ. Γερβαρίου καὶ Ἀριστείας κ. Ἱεροθέου, καὶ τοῦ πανοσιολ. ἀρχιμανδρίτου κ. Ἀθανασίου Λασκάρως, ψήφων κανονικῶν γενομένων ἐν τῷ σεπτῷ πατριαρχικῷ ναῷ, ἀνεδείχθη μητροπολίτης Ροδουπόλεως ὁ τέως ἐπίσκοπος Ναζιανζοῦ κ. Γερβάσιος Σαρασίτης. — Ἡ ἱερὰ μητρόπολις Ροδουπόλεως ἐτάχθη τελευταία ἐν ταῖς μητροπόλεσι μετὰ τὴν τῆς Καλλιουπόλεως καὶ Μαδύτου.

— Μητρόπολις Σκοπίων. — Ἐν τῇ συνοδικῇ συνεδρίᾳ τῆς τρίτης ἀνεγνώσθη νεωτέρα ἐπιστολὴ τοῦ ἐν Σκοπίοις πατριαρχικοῦ ἀπεσταλμένου ἱερολογ. διακόνου κ. Ἱεροθέου Ἀνθουλίδου, δι' ἧς ἡ αὐτόθι ἐλληνικὴ κοινότης ῥητήσατο ὅπως 1] ὁ ἐκάστοτε ἱερατικῶς προϊστάμενος τῆς κοινότητος μεθ' ἑνὸς μέλους τῆς ἐλληνικῆς δημογεροντίας παρεδρεύουσιν ἐν τῷ μικτῷ ἐκκλησιαστικῷ δικαστηρίῳ τῆς ἱερᾶς μητροπόλεως, ἐν δὲ τῷ πνευματικῷ παρ' αὐτῇ δικαστηρίῳ ὁ προϊστάμενος μόνος· 2] τὸ ἀπὸ τοῦ διορισμοῦ τοῦ νῦν μητροπολίτου ἰσχὺν καθεστῶς, τὸ ἀφορῶν εἰς τὴν τέλεσιν τῶν ἱερῶν ἀκολουθιῶν ἐν τῷ μητροπολιτικῷ ναῷ, διατηρηθῇ μέχρι τῆς ἀποπερατώσεως τοῦ νέου ἰδίου ναοῦ τῆς κοινότητος· καὶ 3] αἱ τοῦ γάμου ἄδειαι αἱ ὑπὸ τῆς ἱερᾶς μητροπόλεως ἐκδιδόμεναι διὰ μέλη τῆς κοινότητος ἀναγράφωσι τὰ ὀνόματα τῶν εἰς γάμου κοινωνίαν ἐρχομένων ἐλληνιστί. — Τῶν αἰτημάτων τούτων τῆς κοινότητος ἐγκριθέντων ὑπὸ τῆς ἱερᾶς Συνόδου, ἀπεφασίσθη ὅπως διὰ τοῦ προσήκοντος γράμματος ἀνακοινωθῶσι τῷ πανιερ. μητροπολίτῃ Σκοπίων κ. Φιρμιλιανῷ αἱ ἀποφάσεις αὗται ὅπως ἐν τῷ μέλλοντι συμμορφωθῇ ταύταις.

— Μητρόπολις Φιλαδελφείας. — Ἐξετασθεισῶν δεόντως ὑπὸ τῆς ἱερᾶς Συνόδου τῶν κατὰ τοῦ μητροπολίτου Φιλαδελφείας κ. Λεοντίου αἰτιάσεων τῶν ὀρθοδόξων κατοίκων Κολόνης (Κοῦλα) καὶ τῆς ἀπολογίας αὐτοῦ, ἐνεκρίθη νὰ συστηθῇ συνοδικῶς αὐτῷ ἡ θεραπεία τῶν θρησκευτικῶν ἀναγκῶν τῆς κοινότητος, ἀπὸ πολλοῦ στερουμένης ἱερέως, ἅμα δὲ νὰ συστηθῇ καὶ τοῖς προκρίτοις καὶ κατοικοῖς ἡ ἐπιβαλλομένη πρὸς τὰς πνευματικὰς ἀρχὰς εὐλάβεια καὶ τὸ καθήκον τῆς ἀποτίσεως τῆς ἀπὸ πολλοῦ καθυστερουμένης τῷ πανιερ. μητροπολίτῃ Φιλαδελφείας ἀρχιερατικῆς ἐπιχορηγήσεως.

— *Επισκοπή Κρήνης.* — Εγκαίρως ἡγγείλαμεν τὴν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν υποβλήν παραπόνων κατοίκων τινῶν τῆς Κρήνης ἐναντίον τοῦ θεοφίλ. ἐπισκόπου Κρήνης κ. Θεοκλήτου. Διὰ τοῦ σεβασμ. μητροπολίτου Ἐφέσου ἀρτίως ὑπεβλήθησαν ἢ τε ἀπολογία τοῦ κατηγορουμένου ἐπισκόπου καὶ ἀναφορά τῶν ἐν Κρήνῃ κοινοτικῶν ἀρχῶν καὶ τῶν κατοίκων, ἐκφράζουσαι τὴν εὐαρέσκειαν πάντων ἐπὶ τῇ μέχρι τοῦδε πολιτείᾳ τοῦ θεοφίλ. ἐπισκόπου. Ἡ ἱερὰ Σύνοδος, ἐπαρκῆ ταῦτα εὐροῦσα πρὸς ἀδωάν, ἀπήλλαξε μὲν τὸν ἐπίσκοπον Κρήνης πάσης κατηγορίας, ἐνέκρινε δὲ νὰ συστηθῇ τοῖς κατοίκοις ὅπως ἐν εἰρήνῃ καὶ ὁμονοίᾳ συνεργάζονται προάγωσι τὰ κοινοτικά κατ' αὐτοὺς πράγματα.

— *Μητρόπολις Ἀρχιᾶλου.* — Οἱ κάτοικοι τῆς ἀπὸ τινῶν ἐτῶν νέαν ζωὴν προσλαβούσης πόλεως Πύργου ἐζήτησαν παρὰ τῆς Ἐκκλησίας ὅπως ἡ ἐδρὰ τῆς μητροπόλεως Ἀρχιᾶλου μετατεθῇ εἰς Πύργον. Ἡ ἱερὰ Σύνοδος παρέπεμψε τὴν αἴτησιν ταύτην τῷ πανερ. μητροπολίτῃ Ἀρχιᾶλου κ. Βασιλείῳ ἵνα περᾶσθαι τῇ Ἐκκλησίᾳ τὰς προσήκουσας σχετικὰς πληροφορίες διὰ τὰ περαιτέρω.

— *Μητροπολίτης Στρωμνιτζής.* — Τῇ ἐσπέρᾳ τῆς τετάρτης ἀνεχώρησεν εἰς τὴν θεόθεν αὐτῷ λαχούσαν ἐπαρχίαν, διὰ τῆς σιδηροδρομικῆς γραμμῆς Θεσσαλονίκης, ὁ πανερ. μητροπολίτης Στρωμνιτζής κ. Γρηγόριος.

— *Μητρόπολις Σερβίων καὶ Κοζάνης.* — Τὸ ζήτημα τὸ προξενήσαν ἐσχάτως ἐν Σερβίῳ ἀνησυχίαν τινὰ μεταξὺ τῆς ὁμογενοῦς ὀρθοδόξου κοινότητος καὶ τοῦ πανερ. μητροπολίτου Σερβίων καὶ Κοζάνης κ. Κωνσταντίου ἔληξεν αἰσίως, τῶν πρωταιτίων τῆς ταραχῆς καὶ τῶν ὑπὸ τῆς ἱερᾶς μητροπόλεως ἀπολυθέντων διδασκάλων αἰτησαμένων συγγνώμην. Ἡ Μεγάλη Ἐκκλησία μετὰ μητρικῆς ἐπιεικείας ἐπὶ τῇ μεταμελείᾳ τῶν τιμωρηθέντων ἐπέτρεψε μὲν αὐτοῖς ἵνα διδάσκωσιν ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ ταύτῃ, ἐξαιρουμένης τῆς πόλεως Σερβίων, ἀπένευμε δὲ συγγνώμην τοῖς παρεκτραπέσιν ἐφ' οἷς ἐτόλμησαν ἀνοικεῖσις τῇ τε ἀποστολῇ καὶ τῇ ἐπαγγελίᾳ ὀρθοδόξου καὶ διδασκάλου.

— *Ἐπαρχία Ροδουπόλεως.* — Ἡ δημογεροντία Λιβεράς τηλεγραφοῦσας ὑπέβαλε τῇ Ἐκκλησίᾳ τὴν εὐγνωμοσύνην αὐτῆς ἐπὶ τῇ ἐκλογῇ τοῦ πανερ. μητροπολίτου Ροδουπόλεως.

— *Χειροτονία.* — Τῇ κυριακῇ ἐγένετο ἐν τῷ σεπτῷ πατριαρχικῷ ναῷ ἡ χειροτονία τοῦ θεοφιλεστάτου ἐπισκόπου Ἐρυθρῶν κ. Ἰωακείμ, λειτουργούντων τῶν σεβασμ. μητροπολιτῶν Ἐφέσου, Βοδενῶν καὶ Λιτίτσας καὶ τοῦ θεοφίλ. ἐπισκόπου Εἰρηνοπόλεως.

— *Μονὴ ἀγίας Ἀναστασίας.* — Ἐγκριθείσης, ὡς ἐγράψαμεν ἤδη, τῆς ἐκλογῆς τοῦ ἱεροδιακόνου κ. Γερμανοῦ ὡς ἡγουμένου τῆς μονῆς ταύτης, ἐνετάλη ὁ θεοφίλ. ἐπίσκοπος Ἀρδαμερίου καὶ Γαλατίστης κ. Δωρόθεος, ὁ καὶ ἐπόπτης τῆς μονῆς, ἵνα μεταβὰς χειροτονήσῃ αὐτὸν πρεσβύτερον· ἅμα δὲ συνεστήθη τοῖς ἐν αὐτῇ μονάζουσιν ἵνα παραλάβωσι καὶ πάλιν ἐν τῇ μονῇ τοὺς πρὸ καιροῦ μακρυνθέντας ἐξ αὐτῆς τρεῖς μοναχοὺς, ἀπὸ κοινοῦ δὲ πάντες, ὡς ἐμπρέπει μοναχοῖς ὀρθοδόξοις, ἐπιδιώξωσι τὴν ὑπὸ πᾶσαν ἐποφὴν ἀνθρώπων τῆς πατριαρχικῆς μονῆς ταύτης.

— *Μητροπολίτης πρώην Μαρωνείας.* — Αἰτήσας τοῦ πανιερωτάτου μητροπολίτου πρώην Μαρωνείας κ. Κωνσταντίου, ἡ ἱερὰ Σύνοδος ἀρμοδίως διέταξε τὸν ἐν Καβάλλᾳ ἱερολογ. ἐπίτροπον τοῦ σεβασμ. μητροπολίτου Ξάνθης ἀρχιμανδρίτην κ. Σπυρίδωνα Βλάχον νὰ μεταβῇ εἰς τὴν νῆσον Θάσον, πρὸς εἰς-

πραξίν τῆς ἀρχιερατικῆς ἐπιχορηγήσεως τῆς ὀφειλομένης τῷ σχολάζοντι μητροπολίτῃ κ. Κωνσταντίῳ.

— *Συνεδρία Δύο Σωμάτων.* — Τῇ δευτέρᾳ συνήλθον εἰς κοινὴν συνεδρίαν, ὑπὲρ τὴν προεδρίαν τοῦ παναγιωτάτου οἰκουμενικοῦ πατριάρχου, τὰ δύο διοικητικὰ Σώματα τῆς Ἐκκλησίας καὶ εἰργάσθησαν πέραν τῆς μεσημβρίας ἐπὶ διαφόρων ἐκκλησιαστικῶν καὶ ἐθνικῶν ζητημάτων συσχεψάμενα.

— *Παρθενωγαγεῖον ἐλληνικῆς κοινότητος Σταυροδρομίου.* — Ἐν τῇ κοινῇ συνεδρίᾳ τῶν δύο Σωμάτων, τῇ δευτέρᾳ (18) ληφθεῖσιν ὑπ' ὄψιν τῶν αἰτήσεων τῆς φιλογενεστάτης κ. Ἑλένης Γ. Ζαρίφη ἀφ' ἐνὸς καὶ τῆς κεντρικῆς ἐφορίας τῆς ἐλληνικῆς ὀρθοδόξου κοινότητος Σταυροδρομίου, σὺν ἐπισυνημμένῳ πρακτικῷ γενικῆς συνελεύσεως αὐτῆς, περὶ τῆς ὡς ἐθνικοῦ ἰδρύματος ἀνακηρύξεως τοῦ ἐνοριακοῦ παρθενωγαγεῖου, ἐθεσπίσθησαν καὶ ἐνεκρίθησαν τὰ ἑξῆς: 1] ἵνα ἡ προεδρεία τῆς ἐφορίας τοῦ παρθενωγαγεῖου τούτου ἢ ἀνατεθειμένη ἰσοβίως τῷ φιλογενεστάτῳ κ. Λεωνίδᾳ Γ. Ζαρίφῃ καὶ μετὰ τὸν θάνατον τούτου περιέρχεται διαδοχικῶς εἰς μέλος τῆς οἰκογενείας Ζαρίφη ὑπ' αὐτῆς ταύτης ὑποδεικνυόμενον· 2] ἵνα, αὐτοδιοικουμένου τοῦ παρθενωγαγεῖου τούτου, ἀφήται τῇ ἐφορίᾳ αὐτοῦ ἀπόλυτον δικαίωμα διακανονίσεως παντὸς ἀφορῶντος εἰς τὴν οἰκονομικὴν καὶ τὴν ἐκπαιδευτικὴν αὐτοῦ κατάστασιν, ὑπευθύνῳ δὲ καθισταμένη μόνον ἐνώπιον τῶς ἐν τοῖς Πατριαρχείοις ἀρμοδίων ἀρχῶν ἥτοι τῷ Δ. Ἐθν. Μ. Συμβουλίῳ καὶ τῇ Κ. Ἐκπαιδευτικῇ Ἐπιτροπῇ· 3] δ' ἵνα ἐκ τῶν τεσσάρων λοιπῶν μελῶν τῆς ἐφορίας δύο μὲν ἐκλέγωνται ὑπὸ τοῦ προέδρου αὐτῆς, συμφώνως τῷ σχετικῷ περὶ διαρκείας τῆς ἐφορίας ἀρθρῷ τοῦ κοινοτικοῦ κανονισμοῦ, τὰ δὲ λοιπὰ δύο ὑπὸ τῆς κοινότητος Σταυροδρομίου, συνωδῶ τῷ κανονισμῷ αὐτῆς, ἐχρύσης δικαίωμα τοῦ ἐξελέγχειν τὴν ἐτησίαν διαχείρισιν τῆς ἐφορίας. Οἱ ἀνωτέρω διατετυπωμένοι ὅροι κατοχυρωθήσονται διὰ τοῦ προσήκουτος πατριαρχικοῦ καὶ συνοδικοῦ σιγιλλιώδους γράμματος.

— *Σχολὴ ἑκτῶν γλωσσῶν.* — Κατὰ τὴν κοινὴν τῆς παρελθούσης δευτέρας συνεδρίας τῶν δύο Σωμάτων ἐλήφθησαν ὀριστικά περὶ ἰδρυμένης ὁσονούπω Σχολῆς τῶν γλωσσῶν ἀποφάσεις· ὅπως ἡ Σχολὴ διοικῆται ὑπὸ ἐφορίας, ἀνανουμένης μετὰ πᾶσαν διετίαν, ἐφορία δὲ μείνῃ διὰ τὴν πρώτην διετίαν ἡ πρὸ καιροῦ ὀνομασθεῖσα εἰδικὴ ἐπιτροπὴ, εἰς ἣν ἦν ἀνατεθειμένη ἡ μελέτη τοῦ ζητήματος τῆς ἰδρύσεως, ἥτοι ὁ πανερ. μητροπολίτης Σάρδων κ. Μιχαήλ, καὶ οἱ ἐρίτιμοι κκ. Α. Καζανόβας, Γ. Ἀλεστορίδης, Θ. Παπαθεοδώρου καὶ Ζ. Φυτίλης καὶ εἰς ταύτην ἥδη ἀνετέθη ἡ ἐντολὴ ἵνα μεριμνήσῃ περὶ τοῦ καταρτισμοῦ τοῦ προγράμματος, ἐπικαλουμένη καὶ τὴν ἡθικὴν συμβολὴν καὶ σύμπραξιν εἰδικῶν προσώπων, περὶ ἐξευρέσεως τῶν ἀπαιτουμένων διὰ τὴν λειτουργίαν τοῦ παιδευτηρίου ὀλικῶν πόρων, περὶ ἐγκαταστάσεως αὐτοῦ ἐν τῷ καταλλήλῳ καὶ προσφορῷ μέρει καὶ ἐν γένει περὶ παντὸς ζητήματος ἀφορῶντος εἰς τὴν ἀπρόσκοπτον πορείαν αὐτοῦ.

— *Κοινότης Ταταούλων.* — Ἐπιληφθὲν κατὰ τὴν χθεσινὴν αὐτοῦ συνεδρίαν τὸ Δ. Ἐθν. Μ. Συμβούλιον τοῦ ἐν Ταταούλοις κοινοτικοῦ ζητήματος, ἀπεφάσισεν ἵνα παραμείνῃ μέχρι τέλους τοῦ ἔτους ἡ ἐπιτροπὴ τοῦ ἱεροῦ ναοῦ, μὴ συγκληθῇ δὲ συνέλευσις ἐνοριακὴ πρὸς ἐκλογὴν νέας ἐπιτροπῆς, ἀλλὰ διορισθῇ μετὰ τὴν λήξιν τῆς ἐνιαυσίας περιόδου τῆς ὑπαρχούσης ἐπιτροπῆς ἑτέρα ἐξ ὀφφικίου. Εἰς τὴν ἐξ ὀφφικίου ταύτην ἐπιτροπὴν ἀνατεθῆσεται ἡ φροντίς τῆς συντάξεως τῶν νέων ἐκλογικῶν καταλόγων, οἵτινες ἀδύνατον νὰ συνταχθῶσιν ἢ μετὰ

παρέλυσιν δύο ἐτῶν, κατὰ τὰς διατάξεις αὐτοῦ τοῦ ἐκλογικοῦ κανονισμοῦ, ἤτοι κατὰ τὸ τέλος τοῦ προσεχοῦς 1903 ἔτους.

— *Ἐνοριακαὶ ἐκλογαί.* — Αἰτήσιν τῶν κατόικων τῶν ἐνοριῶν Ἐλπίδος Κοντοσκυλλίου, Σαρμασικίου, Μουχλίου, Ποτηρᾶ καὶ τοῦ Ἐγρικαπίου, τὸ Δ. Ἐθν. Μ. Συμβούλιον, ἐν τῇ συνεδρίᾳ τῆς τετάρτης, ἐπέτρεψε ταῖς μὲν δύο πρώταις νὰ μὴ ἐκλεῖξωσι κατὰ τὴν προσεχῇ κυριακὴν ἐπιτροπὰς τῶν ἱερῶν ναῶν, ταῖς δὲ τρεῖς τελευταίας ἵνα μὴ προβῶσιν εἰς ἐκλογὴν ἐφοριῶν τῶν παρ' αὐταῖς σχολείων.

— *Διαχειρίσεις οἰκονομικῆς Σχολῆς ἀστικῆς καὶ πατριαρχικῆς Μαρασλῆ.* — Ἡ ὑπόθεσις τῆς ἐξελέξεως τῶν λογαριασμῶν, οὗς ὑπέβαλεν ἡ ἐπὶ τῆς οἰκοδομῆς τῆς ἐν Φαναρίῳ πατριαρχικῆς ἀστικῆς Σχολῆς Μαρασλῆ Ἐπιτροπὴ, ἀπὸ τινος ἀπασχολοῦσα τὸ Δ. Ἐθν. Μ. Συμβούλιον, ἔλαβε πέρας χρόνος, κατὰ τὴν διοικητικὴν αὐτοῦ συνεδρίαν, παραταθεῖσαν μέχρι τῆς 3 σχεδὸν μετὰ μεσημβρίαν. Τὸ Συμβούλιον, μετὰ τὴν μελέτην τῶν ἐγγράφων τῶν σχετικῶν πρὸς τὴν διαχείρισιν τῆς οἰκοδομῆς τῆς σχολῆς, ἀπεφάνετο ὅτι, ἡ διαχειριστικὴ Ἐπιτροπὴ τῆς τέως ἐφορίας τῆς σχολῆς Μαρασλῆ καθίσταται ἔνοχος ἀταξίας λογιστικῆς, ἀμελείας διαχειριστικῆς, καὶ ἀνωμαλιῶν ἀδικαιολογήτων, ὧν ἕνεκα ἐξέφρασε τὸ Συμβούλιον τὴν ἀποδοκιμασίαν αὐτοῦ καὶ θλῖψιν, ἐπιφυλασσόμενον ἵνα ἐξετάσῃ ἐὰν καὶ κατὰ τίνων πρὸς τὴν ἀγωγὴν ἀποζημιώσεως.

— *Ἐπισκευαὶ πατριαρχικοῦ οἴκου.* — Ὑπὲρ τῶν ἐπισκευῶν τοῦ πατριαρχικοῦ οἴκου προσήνεγκον οἱ πανιερ. μητροπολίται Βεροῖας καὶ Κωνσταντίας, φράγκα χρυσᾶ ἑκατὸν, καὶ Βελλῆς καὶ Κονίτης καὶ Κωνσταντῖνος λίρ. ὀθωμ. τέσσαρας καὶ ὁ θεοφιλέστατος ἐπίσκοπος Ἀνέων καὶ Ἀνθιμος φρ. χρ. ἐξήκοντα. — Ὁ ἡμέτερος ἀνταποκριτὴς καὶ ἀπεσταλμένος τῶν Πατριαρχείων καὶ Βισλίου, Ἀσμανίδης, ἀπέστειλεν εἰκοσάφραγκα ἐννεήκοντα ἔξ. — Ἐκ δὲ Φιλιππουπόλεως ὁ αὐτόσε διατρίβων ἀνταποκριτὴς τῆς α' Ἐκκλησιαστ. Ἀληθείας καὶ ἀπεσταλμένος τῶν Πατριαρχείων ἐλλόγιμος καὶ Παῦλος Στ. Φωτιάδης λίρας γαλλικὰς εἴκοσι πέντε.

— *Ναὺν πανηγύρεις.* — Προχθές, ἑορτῇ τῶν Εἰσοδίων τῆς Θεομήτορος, πανηγυρίζοντος τοῦ ἐν Σταυροδρομίῳ φερωνύμου ναοῦ, ἡ Α. Θ. Π. ὁ οἰκουμενικὸς πατριάρχης ἐτέλεσεν ἐν αὐτῇ τὴν θείαν καὶ ἱερὰν λειτουργίαν μετὰ τῶν σεβασμ. συνδικῶν μητροπολιτῶν Προύσης, Νεοκαισρείας, Σμύρνης, Βάρνης, Βοδενῶν, Αἰτίτζης, Ἡλιουπόλεως καὶ Καλλιουπόλεως σὺν τοῖς παρεπιδημοῦσι πανιερ. μητροπολίταις Ἀγκύρας καὶ Δυρραχίου, τοῦ ναοῦ καὶ τοῦ περὶ αὐτὸν χώρου πλήρους ὄντος εὐσεβοῦς ἐκκλησιάσματος. Τοῖς ἐν τῇ ναῷ ὁρθοδόξοις συμπροσηύξαντο ἡ Α. Ἐξ. ὁ πρεσβευτὴς τῆς Ρωσσίας καὶ Ζηνοβιέφ, καὶ ὁ ἐπιτετραμμένος τῆς Ἑλλάδος καὶ Ἀρμάνδος Ποτὲν, οἷς συμπάρισταντο μέλη τινὰ τοῦ προσωπικοῦ τῶν πρεσβειῶν Ρωσσίας καὶ Ἑλλάδος.

— *Χοροστασία πατριαρχική.* — Ἐν μέσῳ μεγάλης συρροῆς εὐσεβοῦς ἐκκλησιάσματος ἐχοροστάτησε τῇ κυριακῇ κατὰ τὴν θείαν λειτουργίαν ἡ Α. Θ. Π. ὁ οἰκουμενικὸς πατριάρχης ἐν τῇ ἐν Ψαμμάθιοις ἱερῇ ναῷ τοῦ ἁγίου Μηνᾶ.

— *Ἐπισκέψεις.* — Τῇ ἐβδομάδι ταύτῃ ἐπεσκέψαντο τὴν Α. Θ. Π. τὸν οἰκουμενικὸν πατριάρχην αἱ ΑΑ. ΕΕ. ὁ πρεσβευτὴς τῆς Ρωσσίας καὶ Ζηνοβιέφ, ὁ ἐν Ἀθήναις νέος πρεσβευτὴς τῆς Ρωσσίας καὶ Γεώργιος Στσερμπάτσεφ καὶ ὁ σύμβουλος τῆς γαλλικῆς πρεσβείας καὶ Βάπττ τῇ δευτέρᾳ. — Τῷ παρελθόντι δὲ σαββάτῳ ὁ ἐρίτιμος τραπεζίτης καὶ Εὐστάθιος Εὐγενίδης καὶ τῇ κυριακῇ ὁ ἐκ τῶν μελῶν τοῦ Συμβουλίου τοῦ Κράτους ἐξοχ.

Κωνστ. Καρθεοδώρης καὶ ὁ ἐρίτιμος τραπεζίτης καὶ Π. Θ. Κουρτζῆς. — Προχθές δὲ ὁ ἐν Μιτροβίτσα πρέσβος τῆς Ρωσσίας καὶ Γ. Στσερβίνα καὶ ὁ Ἐξ. ἄρχων Μ. λογοθέτης Σταυράκης βέης Ἀριστάρχης. — Τῇ τρίτῃ ἡ Α. Θ. Π. ἀπέδωκε τὴν ἐπίσκεψιν εἰς τὸν ἐξοχ. ἐνταῦθα πρεσβευτὴν τῆς Ρωσσίας εἰς τὸν ἐν Ἀθήναις, καὶ εἰς τὸν ἐπιτετραμμένον τῆς Γαλλίας, μεταβάς εἰς τὰς οἰκείας πρεσβείας. — Ἐπανελθὼν δ' ὁ οἰκουμενικὸς πατριάρχης εἰς Φανάριον ἐπεσκέψατο κατ' οἶκον τὸν σεβασμ. μητροπολίτην Ἐφέσου καὶ Ἰωακείμ. — Χθὲς δὲ ἐπεσκέψαντο τὴν Α. Θ. Π. ὁ ἐπιτετραμμένος τῆς Σερβίας καὶ Χρίστιτς καὶ ὁ ἐρίτιμος ἐπίτιμος πρόεδρος τῆς ἐφορίας τῆς Μ. τοῦ Γ. Σχολῆς καὶ Λεωνίδας Γ. Ζαρίφης.

— *Πατριαρχικαὶ προσήσεις.* — Τῇ κυριακῇ ἡ Α. Θ. Π. ὁ οἰκουμενικὸς πατριάρχης διὰ τοῦ πανοσιολ. Μ. ἀρχιδιακόνου διεβίβασε τὰς πατριαρχ. εὐχὰς αὐτοῦ καὶ προσήσεις τῷ ἐν Ψαμμάθιοις οἰκοῦντι θεοφιλεστάτῳ ἐπισκόπῳ καὶ πρωτοσυγκέλῳ τοῦ ἀρμενικοῦ Πατριαρχείου καὶ Γαβριὴλ Δζεβαερζιάν. — Διὰ τοῦ πανοσιολ. Μ. ἀρχιδιακόνου ἡ Α. Θ. Π. διεβίβασε εὐχὰς ὑπὲρ εὐπλοίας καὶ κατευοδίου τῷ εἰς Μιτυλήνην ἀναχωρήσαντι καὶ Π. Κουρτζῇ.

— *Μικτὸν Ἐθνικὸν Συμβούλιον.* — Τῷ ἐκ τῶν ἐντίμων μελῶν τοῦ Δ. Ἐθν. Μ. Συμβουλίου καὶ Ἐμμανουὴλ Ρακτιδᾶν ἡ Α. Μ. ὁ βασιλεὺς τῆς Σερβίας ἀπένευμε τὸ παράσημον τῶν ταξιαρχῶν τοῦ Τακόβου.

— *Θεολογικὴ Σχολὴ Χάλκης.* — Τῷ σαββάτῳ ἀπεβίωσε καὶ ἐκθδεύθη ἐν τῇ ἱερῇ ναῷ τῆς ἐν Χάλκῃ Θεολογ. Σχολῆς, προϊσταμένου τῆς κηδείας τοῦ διευθυντοῦ αὐτῆς πανιερ. μητροπολίτου Σταυρουπόλεως καὶ Ἀποστόλου, ὁ πρὸ ἐνὸς σχεδὸν ἔτους ἐν αὐτῇ διορισθεὶς καθηγητὴς τῶν τουρκικῶν Ἀριστείδης Κριμλῆς. Γεννηθεὶς ἐν Βάρνῃ, γνώστης τῆς ἐλληνικῆς καὶ τῆς τουρκικῆς, ἐχρημάτισε γραμματεὺς τοῦ αὐτοκρ. ἐμποροδικείου τῆς Ρόδου, εἴτα δὲ δι' ἀδείας μετήρχετο τὸ δικηγορικὸν ἐπάγγελμα ἐν Βάρνῃ, πᾶσιν ἀγαπώμενος διὰ τὸ χρηστὸν καὶ μετρίχον τῶν τρόπων.

— *Κήρυγμα τοῦ θείου λόγου.* — Μεθαύριον, δευτέραν κυριακὴν τῆς τεσσαρακονθήμερου νηστείας, κηρύττουσι τὸν θεῖον λόγον ἐν τοῖς ἱεροῖς ναοῖς τῆς ἀρχιεπισκοπῆς Κωνσταντινουπόλεως οἱ ἑξῆς: ἐν τῇ πατριαρχ. ναῷ ὁ πανοσιολ. ἀρχιμανδρίτης καὶ Μ. ἱεροκλῆρυξ καὶ Γρηγόριος Κωνσταντινίδης — ἐν τῇ τῆς Θεοτόκου Μουχλίου ὁ πανοσιολ. ἀρχιμαν. καὶ νομικὸς σύμβουλος τῶν Πατριαρχείων καὶ Κωνστ. Βοντζαλίδης — ἐν τῇ τῶν Ταξιαρχῶν Παλατᾶ ὁ ἱερολογ. πατριαρχικὸς διάκονος καὶ Ἀπόστολος Τρύφωνος — ἐν τῇ τῆς Θεοτόκου Βαλίνου ὁ πανοσ. πατριαρχικὸς σύγκελλος καὶ Νικόδημος — ἐν τῇ τοῦ ἁγίου Νικολάου Τόπ-καπὶ ὁ ἱεροδ. καὶ Κωνστ. Κοϊδάκης — ἐν τῇ τῆς Θεοτόκου Τεκὺρ Σεραγίου ὁ πανοσ. ἀρχιμ. καὶ πατριαρχικὸς ἐπόπτης τῶν σχολείων καὶ Γρηγόριος Παπαδόπουλος — ἐν τῇ τοῦ ἁγίου Μηνᾶ Ψαμμάθιοις ὁ πανοσ. ἀρχιμ. καὶ Μελέτιος Λουκάκης — ἐν τῇ τοῦ ἁγίου Γεωργίου Κυπαρισσᾶ Ψαμμάθιοις ὁ πανοσ. ἀρχιμ. καὶ Ἀντ. Ἀντωνίνης — ἐν τῇ τῆς ἁγίας Κυριακῆς Κοντοσκυλλίου ὁ ἱεροδ. καὶ Σεραφείμ Παπαπαΐσιου — ἐν δὲ τοῖς ἱεροῖς ναοῖς, ὧν προϊστάνται ἱερεῖς κεκτημένοι πτυχίον ἐπιστημονικῆς σχολῆς, κηρύττουσιν αὐτοὶ οὗτοι ἂν μὴ ὦσιν ἀπεσταλμένοι ὑπὸ τῆς πατριαρχικῆς Κεντρικῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἐπιτροπῆς ἀλλαχοῦ πρὸς τὸ κήρυγμα.

— *Μορὴ Θεοτόκου ἐν Σάμῳ.* — Ἡ ἱερὰ μητρόπολις Σάμου καὶ ἡ δημαρχία Μαραθοκάμπου διὰ τῶν ἐπὶ τούτῳ γραμμάτων, ἐκδοθέντων πρὸ μικροῦ, συνιστῶσι πᾶσι τοῖς εὐσεβεῖς

σαμίοις τὴν ἐν Σάμῳ γυναικείαν μονὴν τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου, ἀπὸ τριῶν σχεδὸν ἑκατονταετηρίδων ὑπάρχουσαν, ἣς ὁ ναὸς, ἐρειπιούμενος παρ' ἡμέραν, δεῖται ἀνοικοδομήσεως. Ἐλπίζομεν ὅτι πᾶς ὀρθόδοξος, ζῆλον τρέφων ὑπὲρ εὐπρεπείας τῶν ἱερῶν τοῦ Θεοῦ σκηνοματίων, θέλει ἐπέλθῃ ἀρωγὸς εἰς ἔργον οὗτον, διαφυγὼν τὴν τῶν αἰῶνων ἐπήρειαν.

— *Φιλογενεῖς πράξεις.* — Σπουδαίαν παρὰ τῇ ἐλληνικῇ κοινότητι τῆς πόλεως Βρατίλας παιδευτικὴν ἔλλειψιν ἀνεπλήρωσε φιλογενῶς ὁ ἐν τῇ πόλει ταύτῃ εὐδοκίμως ἐμπορευόμενος ὁμογενὴς κ. Παναγ. Βιολᾶτος, προσεγενικὸν περὶ τὰς δισχίλιας τούρκικας λίρας πρὸς ἀνοικοδόμησιν τῆς ἐν Βρατίλᾳ ἐλληνικῆς σχολῆς τῶν ἀρρένων. Ἡ ἐλληνικὴ παροικία Βρατίλας, εὐγνωμονοῦσα τῷ φιλομούσῳ γόνῳ τῆς εὐάνδρου Κεφαλληνίας, ἀνέγραψεν αὐτὴν εὐεργέτην αὐτῆς.

— *Ἅγιον Ὅρος.* — Τῇ τετάρτῃ ἀνεχώρησεν εἰς Ἅγιον Ὅρος, ἐπιστρέφων εἰς τὴν ἱερὰν αὐτοῦ μονήν, ὁ πανοσιώτατος ἡγούμενος τῆς ἱερᾶς μονῆς τοῦ Γρηγορίου ἀρχιμανδρίτης κ. Συμεὼν, χάριν μοναστηριακῆς τιμῆς ὑποθέσεως ἐπὶ βραχὺ παρ' ἡμῖν διαμείνας.

— *Πνευματικὴ κίνησις ἐν ἐπαρχίαις.* — Ἐκ Δράμας ἀγγέλλουσιν ἡμῖν ὅτι, εὐλογία καὶ προστασία τῆς ἱερᾶς μητροπόλεως, ἰδρύθη Φιλόμουσος Ἀδελφότης ὑπὸ τὴν εὐδοκίαν ἐπωνυμίαν «Πρόδοτος», ἔχουσα σκοπὸν τὴν διάδοσιν τῆς ἐλληνικῆς παιδείας καὶ γλώσσης. Συνιστῶμεν τοῖς φιλογενεῖσι τὴν ἐμφύλωσιν τῆς ἀδελφότητος καὶ τὴν προαγωγὴν τῆς βελτιότητος αὐτῆς, καθόσον ἰδρύματα τοιαῦτα, λελογισμένως ἐργαζόμενα καὶ τὸν σκοπὸν αὐτῶν ἀγνόν ἀπὸ πάσης ἐπήρειας τηροῦντα, πολλὰς ὠφελείας δυνατόν νὰ γένωνται πρόξενά τοις δεομένοις τοῦ φωτὸς τῆς ἐν Χριστῷ ἀγωγῆς καὶ παιδείας.

— *Ἱερὰ μονὴ Σινῶ.* — Ἠγγελάμεν ἐγκαίρως ὅτι ὁ πανιερ. ἀρχιεπίσκοπος Σινάου κ. Πορφύριος ἐνέκρινε τὴν εἰς τὸν ἱερατικὸν βαθμὸν τοῦ πρεσβυτέρου προαγωγὴν τοῦ πρό τινας χρόνου διορισθέντος ἐνταῦθα ἐπιτρόπου τῆς ἱερᾶς βασιλικῆς καὶ πατριαρχ. μονῆς τοῦ θεοβαδίστου ὁρους Σινᾶ ἱερολογ. διακόνου κ. Δανιὴλ Σουλίδου, εἰς ὃν ἀπονέμει ἅμα καὶ τὸ ὀφφίκιον τοῦ πρωτοσυγκέλλου. Ἡ χειροτονία αὐτοῦ ἐγένετο προχθὲς ἐν τῷ ναῷ τοῦ ἐν Παλατῇ Σινάικῳ μετοχίου ὑπὸ τοῦ σεβασμ. μητροπολίτου Ἐφέσου κ. Ἰωακείμ, ἐν μέσῳ πολυπληθοῦς ἐκκλησιασματος. Ὁ πανοσιολογ. πρωτοσύγκελλος κ. Δανιὴλ, μαθητεύσας ἐν τῇ κατὰ Χάλκην Θεολογ. Σχολῇ βραχὺν χρόνον, ἔλαβε τὸ πτυχίον ἀπὸ τῆς ἐν Ἀθήναις Ἐκκλησιαστ. Ριζαρίου σχολῆς τῷ 1893, ἔκτοτε δ' ἐπὶ ὀκταετίαν ἐχρημάτισε γραμματεὺς τῆς ἱερᾶς αὐτοῦ μονῆς καὶ καθηγητὴς τῶν ἱερῶν ἐν τῇ ἐν Καίρῳ Ἀμπετεῖῳ σχολῇ. — Τὸ ὀφφίκιον πρωτοσυγκέλλου, ὑποβεβηκὸς ὃν παρὰ τοῖς σιναιταῖς, φέρουσι νῦν μόνον τρεῖς, τὸ δὲ τοῦ ἀρχιμανδρίτου τέσσαρες· ὁ τέως παρ' ἡμῖν ἐπίτροπος κ. Γαβριὴλ Μαλαφούρης, ὁ ἐν Καυκάσῳ κ. Ἀμφιλόχιος Ἀργυράκης, ὁ ἐν Κιέβῳ κ. Μελέτιος Βαγιανέλλης, καὶ ὁ τῆς μονῆς προϊστάμενος νῦν κ. Διονύσιος. — Ὁ πανιερ. ἀρχιεπίσκοπος Σινάου κ. Πορφύριος διαμίνει νῦν, ἐνεκα λόγων υγιείας, ἐν Καίρῳ, πρὸ δεκαπενθημερίας ἀναχωρήσας ἐκ Σμύρνης.

— *Προσεχεῖς ἐκδόσεις.* — Ὁ αἰδεσιμώτατος τοῦ ἐν Γαλατῇ ἱεροῦ ναοῦ τοῦ ἁγίου Νικολάου προϊστάμενος πρεσβύτερος κ. Κωνσταντῖνος Χατζῆ Δημητρίου ἀγγέλλει τὴν προσεχῇ ἐκδοσιν Ἡμερολογίου Παρτοεινοῦ. Κατὰ τὴν Ἀγγελίαν τοῦ φιλοπόνου ἐκδότου τὸ βιβλίον ἔσται χρήσιμον παντί. Ἐὰν τὸ περιεχόμενον αὐτοῦ ὁδηγῇ πάντα χριστιανὸν καὶ πάντα περὶ ἔργον πρὸς εὕρεσιν τῶν πασχάλίων ἀπὸ τοῦ 1583 μέχρι τοῦ

2200, ἐὰν μάλιστα εὐαρεστηθῇ ὁ αἰδὼς. ἐκδότης καὶ συγγραφεὺς ἵνα συμπληρώσῃ τὴν σειράν τῶν πασχάλίων ἀπὸ τῆς Α' ἁγίας Οἰκουμενικῆς Συνόδου, τὸ ἔργον ἔσται πράγματι «κτῆμα ἐς αἰὸν», διότι οὐδεὶς περίεργος θέλει δυνηθῇ νὰ λύῃ τὰς συνεχῶς ἡμῖν παρουσιαζόμενας χρονολογικὰς ἀπορίας ἄνευ ὁδηγοῦ τοιούτου, ὅστις ἔστιν ἄλλως καὶ παντὶ προσιτὸς διὰ τὸ εὖωνον.

Ἐκκλησίαι ἐν τῇ διασπορᾷ.

— *Ἑλληνικὴ κοινότης ἐν Ἀμβέρσῃ.* — Ὁ προϊστάμενος τῆς ἐν Ἀμβέρσῃ ἑλλην. κοινότητος ἀρχιμ. κ. Γεννάδιος Θεμέλης διεβίβασε τῇ ἱερᾷ Συνόδῳ αἵτησιν αὐτῆς, παρακαλοῦσας τὴν Ἐκκλησίαν ὅπως ἐκδώσῃ συστατήριον γράμμα πρὸς τὰς λοιπὰς ἐν Εὐρώπῃ ὁμογενεῖς κοινότητας προτρεπομένας ἵνα προσέλθωσιν ἀρωγοὶ πρὸς ἀποπεράτωσιν τοῦ ἐν Ἀμβέρσῃ ἱδρυομένου ἱεροῦ ναοῦ. Ἡ ἱερὰ Σύνοδος ἐνέκρινε τὴν ἐκδοσιν τοῦ συστατήριου γράμματος.

— *Ἑλληνικὴ κοινότης Λόουελμας.* — Ἡ ἐν Λόουελ τῆς Μασαχουσέτης τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς ὀρθόδοξος ἑλληνικὴ κοινότης, πρὸς ἣν, ὡς γνωστὸν διεβιβάσθη ἐσχάτως πατριαρχικὴ ἐγκύκλιος συνιστῶσα τὴν ἐμμονὴν εἰς τὰ πάτρια, διὰ γράμματος ὑπέβαλε τὴν εὐγνωμοσύνην καὶ τὰς θερμὰς εὐχαριστίας αὐτῆς ἐπὶ τῇ ἐκδηλωθείσῃ μητρικῇ φιλοστοργίᾳ τῆς Μ. Ἐκκλησίας ὑπὲρ τῶν ἐν τῷ νέῳ κόσμῳ ἑλληνικῶν ὀρθοδόξων παροικιῶν.

Ἐκκλησία Ἀλεξανδρείας.

Εὐσεβὴ κληροδοτήματα. — Ὁ πρό τινας ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ἀποθανὼν Ν. Καζούλης ἐκκληροδότησεν εἰς τὴν ἑλληνικὴν ὀρθόδοξον κοινότητα τῆς Ἀλεξανδρείας 25000 φράγκων, ὅπως οἱ τόκοι αὐτῶν χρησιμοποιοῦνται εἰς συντήρησιν τοῦ νοσοκομείου τῆς κοινότητος ταύτης· εἰς τὴν ἑλληνικὴν ἐν Κάφρ-ελ-Ζαγιὰτ τῆς Αἰγύπτου κοινότητα 12500 φράγκα· εἰς τὸ Πατριαρχεῖον 5000, εἰς τινὰς ἐπίσης κοινότητας καὶ σωματεῖα ποσά τινα ἄξια λόγου, καὶ 2500 φράγκων ὑπὲρ τῶν ἐν Ἀλεξανδρείᾳ πενήτων.

Ἐκκλησία Ἱεροσολύμων.

Συγχαρητήρια. — Ὁ μακαριώτατος πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ. Δαμιανὸς συνεχάρη τηλεγραφικῶς τῷ νέῳ μητροπολίτῃ Ἀθηνῶν κ. Θεοκλήτῳ, ἐπὶ τῇ ἐκλογῇ αὐτοῦ.

Ἐπίτροπος τοῦ Παναγίου Τάφου ἐνταῦθα διωρίσθη καὶ ἀπεστάλη, ἀντὶ τοῦ πανιερ. ἀρχιεπισκόπου Νεαπόλεως κ. Ἀρσενίου, παραιτησαμένου τὰ καθήκοντα ἐπιτρόπου, πρὸ πολλοῦ, ὁ πανοσιολογ. ἀρχιμανδρίτης κ. Νικόδημος Βασιλείου, τέως ἀρχιεραγματεὺς τῆς ἁγιοταφικῆς ἱερᾶς Συνόδου, ἀρχαῖος μαθητὴς τῆς ἱερᾶς ἐν Χάλκῃ Θεολογικῆς Σχολῆς. Ὁ ἐπίτροπος τοῦ Παναγίου Τάφου πάνος. κ. Νικόδημος ἐπεσκέψατο τῇ τρίτῃ τὴν Α. Θ. Π. τὸν οἰκουμενικὸν πατριάρχην, ἐπιδούς αὐτῷ τὴν συστατικὴν γραφὴν τῆς Α. Σεβ. Μ. τοῦ πατριάρχου κ. Δαμιανοῦ, τὰς δ' ἐπιούσας ἡμέρας τοὺς σεβασμιωτάτους συνοδικούς μητροπολίτας.

Ὁ τέως συνεπίτροπος ἐνταῦθα τοῦ Παναγίου Τάφου πανοσιολ. ἀρχιμ. κ. Κάλλιστος, πρὸ τῆς εἰς τὴν Ἀγίαν Πόλιν ἐπιστροφῆς, ἐπεσκέψατο τὴν γενέτειραν νῆσον Κρήτην.

Αὐτοκρατορικῆς εὐνοίας δεῖγμα ἐχορηγήθη ἐσχάτως τῷ πανοσιολ. γέροντι σκευοφύλακι τοῦ Παναγίου Τάφου ἀρχιμ. κ. Εὐθυμῷ διὰ τῆς ἀπονομῆς αὐτῷ τοῦ παρασήμου Μεδζιτιέ Β' τάξεως.

— Σταυρὸς τοῦ Παναγίου Ταφου. — Ὑπὸ τοῦ μακαριωτάτου πατριάρχου τῶν Ἱεροσολύμων ἀπεστάλη ὁ μικρὸς Σταυρὸς (τῶν σταυροφόρων) τοῦ Παναγίου Ταφου τῷ ἀπὸ πολυετίας ἀκαταπονήτως ἐργαζομένῳ ἀρχιεπισκοπῇ τῶν Πατριαρχείων κ. Θεοχάρει Χατζῆ Σταύρου.

Ἐκκλησία Ρωσσίας.

Αὐτοκρατορικὸς ἐπίτροπος παρὰ τῇ ἱερᾷ Συνόδῳ — Ἀπὸ τινος ἡγγέλλθη, ὑπὸ πολλῶν ἐφημερίδων ἀναγραφέν, ὅτι ἡ Α. Ἐξ. ὁ παρὰ τῇ ἀγιωτάτῃ διοικούσῃ ἱερᾷ Συνόδῳ τῆς Ἐκκλησίας πασῶν τῶν Ρωσσιῶν αὐτοκρατορικὸς ἐπίτροπος κ. Ποπεδονότσεφ ἀπεσύρθη τῆς θέσεως ταύτης. Εἰδήσεις τηλεγραφικαὶ βεβαιοῦσιν ἡμᾶς ὅτι ἀπέσυρε τὴν παραίτησιν αὐτοῦ.

Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος.

Κεντρικὴ Ἱερατικὴ Σχολή — Ὁ σεβασμ. μητροπολίτης Ἀθηνῶν κ. Θεόκλητος συνέστησε ταῦς ὑπ' αὐτὸν σταυροπηγιακὰς μονὰς Ἀσωμάτων Πετράκη, Πεντέλης καὶ τῇ ἐν Σαλαμῇ τῆς Φανερωμένης ὅπως ἔλθωσιν ἐπίκουροι γενναίως πρὸς συμπλήρωσιν τῆς Κεντρικῆς Ἱερατικῆς Σχολῆς.

— Αἱ υπερριθμοὶ χειροτονίαι ἐγένοντο σκέψεως πολλῆς ἀντικείμενον ἐσχάτως ἐν τῇ ἱερᾷ Συνόδῳ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

ΑΔΗΘΕΙΣ

Ἐν τῇ τελευταίᾳ συνεδρίᾳ τῆς διευθυνούσης τὴν «Ἐκκλησιαστικὴν Ἀλήθειαν» καὶ τὸ Πατριαρχικὸν Τυπογραφεῖον Ἐπιτροπῆς ὑπὸ τὴν προεδρείαν γενομένη τῆς Α. Θ. Π. τοῦ οἰκουμενικοῦ πατριάρχου, σκέψεως μακρᾶς καὶ αὐθις προτεθείσης περὶ τῆς ἐπὶ τὰ κρεῖττω δυνατῆς διαρρυθμίσεως καὶ ἐπανεξήσεως τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ἡμῶν φύλλου, ἐνεκρίθησαν τὰ πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον μᾶλλον συμβάλλοντα μέτρα, ἅτινα καὶ τίθενται εἰς ἐφαρμογὴν ἀπὸ τῆς πρώτης τοῦ προσεχοῦς νέου ἔτους 1903.

Πρὸς τούτοις, ἐπειδὴ μετὰ λύπης ἐγένετο γνωστὸν ὅτι πολλοὶ τῶν σεβασμ. ἀρχιερέων καθυστεροῦσι τὰς τε ἐτνιαίας συνδρομὰς αὐτῶν εἰς τὴν «Ἐκκλησιαστ. Ἀλήθειαν» καὶ τὰς πρὸς τὸν παναγιώτατον πρώην Κωνσταντινουπόλεως κκ. Κωνσταντῖνον ὀφειλομένας, ἀλλ' εἰς τὸ Πατριαρχικὸν Τυπογραφεῖον χάριν τῆς ἐκδόσεως τῆς Κ. Διαθήκης ὑπ' αὐτοῦ δωρηθείσας ἀρχιερατικὰς ἐπιχορηγήσεις, διὰ ταῦτα ἐνεκρίθη νὰ χορηγηθῇ τοῖς καθυστεροῦσι προθεσμίᾳ μέχρι τῆς 31 τοῦ ἐπιόντος μηνὸς δεκεμβρίου.

Ὅθεν παρακαλοῦνται οἱ τε σεβασμ. ἀρχιερεῖς καὶ οἱ πανοσιώτατοι ἡγούμενοι τῶν σταυροπηγιακῶν μονῶν ὅπως μέχρι τῆς ὀρισθείσης προθεσμίας ἐξοφλήσωσι τὰς καθυστερούσας ὀφείλας αὐτῶν. Τῆς ἐν λόγῳ προθεσμίας παρερχο-

μένης, πᾶσα καθυστερουμένη συνδρομὴ θέλει εἰσπραχθῇ διὰ τρόπον, οὗ χρῶσιν ποιοῦνται συνήθως τὰ τε τραπεζιτικά καὶ τὰ ἐμπορικά καταστήματα. Πιστεύομεν ὅμως ὅτι, ἐν τῇ φιλομουσίᾳ αὐτῶν, θέλουσι σπεύσει πάντες οἱ ὀφείλοντες εἰς ἐξοφλήσιν τῶν ὀφειλομένων, ὑποβαστάζοντες οὕτως ὑλικῶς τὸ μόνον ἐν ὅλῳ τῷ κλίματι τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου ἐκδιδόμενον ἐκκλησιαστικὸν φύλλον.

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

Καλεῖται ὁ Ἰωακείμ Χαραλάμπους, χριστιανὸς ὀρθόδοξος ὑπήκοος ὁθωμανὸς καὶ κάτοικος Κωνσταντινουπόλεως, νῦν δὲ ἀγνώστου διαμονῆς καὶ ἐπαγγέλματος, ὅπως τὴν πρώτην δικάσιμον πέμπτην καὶ ὥραν 2 μ. μ. εὐρωπαϊστὶ μετὰ παρέλευσιν τριάκοντα καὶ μίξ ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης διὰ τῶν ἐφημερίδων δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως ἐμφανισθῇ εἴτε αὐτοπροσώπως, εἴτε δι' ἀντιπροσώπου νομίμως διορισμένου, πρὸ τοῦ ἐν τοῖς Πατριαρχείοις Πνευματικοῦ Δικαστηρίου, ὡς ἐναγόμενος ὑπὸ τῆς ἐαυτοῦ γυναικὸς Ἑλένης Ἰωακείμ Χαραλάμπους, ὑπηρετρίας, ὑπηκόου ὁθωμανῆς, χριστιανῆς ὀρθοδόξου καὶ κατοικοῦ Φαναρίου ἐπὶ διαζεύξει, ἄλλως ἢ κατ' αὐτοῦ ἀγωγὴν περὶ διαζυγίου θεωρηθῇσεται ἐρήμην αὐτοῦ.

Ἡ παροῦσα κλῆσις τρίς δημοσιευθήσεται κατὰ συνέχειαν διὰ τῶν ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐκδιδομένων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Κωνσταντινουπόλεως».

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις τῇ 18 ὁκτωβρίου 1902.

Ὁ Πρόεδρος

† ὁ πρ. Δρυῖνουπόλεως ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ

1

Ὁ Γραμματεὺς

ΑΡΜΟΔ. Δ. ΧΑΜΟΥΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΝΙΚΑΙΑΣ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

Καλεῖται ἡ Σοφία Νικολάου, χριστιανὴ ὀρθόδοξος καταγομένη ἐκ Δόγ τῆς περιφερείας Βακῶ (Ρωσσίας), νῦν δὲ ἀγνώστου διαμονῆς, ὅπως ἐντὶς ἐξήκοντα καὶ μίξ (61) ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως ἐμφανισθῇ εἴτε αὐτοπροσώπως εἴτε διὰ νομίμου ἀντιπροσώπου ἐνώπιον τοῦ ἐν Κίῳ Πνευματικοῦ Δικαστηρίου ὡς ἐναγόμενη ὑπὸ τοῦ συζύγου αὐτῆς Γεωργίου Κανλὴ ὀγλοῦ, χριστιανοῦ ὀρθοδόξου, κατοικοῦ Ὁρτάκχοϊ (Βιθυνίας), ὑπηκόου ὁθωμανοῦ ἐπὶ διαζεύξει· ἄλλως ἢ κατ' αὐτῆς ἀγωγὴν περὶ διαζυγίου θεωρηθῇσεται ἐρήμην.

Ἡ παροῦσα κλῆσις τρίς δημοσιευθήσεται κατὰ συνέχειαν διὰ τῶν ἐν Κων/πόλει ἐφημερίδων «Ἐκκλ. Ἀληθείας» καὶ «Ταχυδρόμου».

Ἐν Ὁρτάκχοϊ (Βιθυνίας), τῇ 30 ὁκτωβρίου 1902.

Ὁ πρόεδρος

1

† Ὁ Νικαίας ΙΕΡΩΝΥΜΟΣ

Ὁ ὑπεύθυνος Ι. Δ. ΤΑΝΤΑΛΙΔΗΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ